

KOMMUNISTISK POLITIK

Abu Ali Mustafas begravelse, Palæstina 28. august 2001

Støt det palæstinensiske folks intifada!

Nr. 18

5. årg.

2001

**1. september -
14. september**

Støttepris 10 kr.

TEMA: REGERING I PROFIL

- Asocial unionspolitik s. 2 ● 9 mio. russere udslettet under Jeltsin s. 3 ●
- Lykketofts EU-Vision 2010 s. 4 ● FL 2002: Billig arbejdskraft ønskes! s. 6 ●
- SiDs tænkepause s. 8 ● Supermonopolernes superfidus s.10 ●
- Liv i middelalderen s. 11 ● Racismens og globaliserinegns ansigt s. 12 ●
- Assens - privatiseringskommune Dk s. 14 ● Musik med sjæl s. 15 ●
- NATO rykker ind s. 16 ● Global arbejdsløshed eksploderer s. 17 ●
- Fup og fiduser s. 18 ● 21. august 1968 - 33 år efter s. 19 ●
- Støt intifadaen! s. 21 ● Debat s. 22 ● Fremtid i velfærd s. 24

Asocial unionspolitik

KOMMUNISTISK POLITIK

Nyrup-regeringen er trådt i profil med de seneste store udspil: Forslag til Finanslov 2002 og Mogens Lykkes tofts udspil til EU-politik. Det er ikke bare valgoplæg. De to store oplæg afspejler samtidig regeringen politiske platform – der bag alle salgsfraserne bedst kan opsummeres med to ord: **Asocial Unionspolitik**.

Med forslag til Finanslov 2002 forsættes klapjagten på arbejderklassen. Det er kernen i regeringens udspil til et EU-diktret statsbudget. Ligesom det er kernen i finanslovsforslagene fra Fogh Rasmussen, Venstre og dets allierede.

Kun på et punkt vil regeringen lade de offentlige udgifter sprænge nedskæringsrammen. Regningen for det danske formandskab for EU næste år lyder på en halv milliard kr. Det almindelige bidrag til EU-kassen sættes desuden op med 1,5 mia. kr.

Finanslov 2002 indeholder ingen bremseklodser for de forsatte privatiserings- og udliciteringsskandaler. Tværtimod. Med den fortsatte udsultning af den offentlige sektor åbnes en ladeport for skinforhandlinger om borgernes "frie valg" mellem en sølle offentlig ydelse eller dyr privat service. Fremtidens såkaldte 'holdbare velfærd' afhænger af, hvor holdbar pengepungen og kassekrediten er.

Regeringen vil have alle forbedringer kontant afregnet med tilsvarende nedskæringer. Det er et udtryk for at finanslovens store omfordeling fra de fattige og arbejderklassen til rige må der ikke pilles ved.

Man har travlt med at skjule, at den økonomiske krise i MEURO-land og globalt også rammer Danmark. Travlt med at sælge de nye angreb i finansloven og den kommende arbejdsmarkedsreform under falsk dække af 'mangel på arbejdskraft'. Hvorfor? Fordi den virkelige plan er at udskifte, hvad der er tilbage af "dyr" arbejdskraft på normale kollektive løn- og arbejdsforhold, med en langt billigere og mere fleksibel arbejdsstyrke. Dansk erhvervsliv og unionsmonopolerne skal have styrket deres profit også i en lavkonjunktur og i den skærpede globale konkurrence.

Derfor skal jagten på de arbejdsløse, de aktiverede, efterlønerne, førtidspensionisterne, de syge og nedslidte have en tand til. Endnu flere skal tvinges til at arbejde langt under

gældende overenskomster. Det såkaldte "rummelige arbejdsmarked" rummer ikke bare pyntede arbejdsløshedstal og tragiske menneskeskæbner. Det rummer statsdirigeret tvangsarbejde og udnyttelse, og betyder en drastisk nedgang i levevilkår for stadig større dele af arbejderklassen.

Finanslovsforslagets budget viser, at staten sparer en halv mia. kr. på syge og arbejdsløse i 2002, men nægter at give en ekstra krone ud på reel uddannelse eller forbedringer til de hundredtusinder mennesker, det berører. Regeringen har afsat en lille pulje, hvor samfundets svageste kan konkurrere med områder som IT-forskning om en håndfuld penge. Det er peanuts på jorden.

Med Lykkes tofts tale om dansk EU-politik har regeringen gjort det klart, at de støtter den kommende Unionsforfatning i 2004. Og lige så klart, at de prøver at undgå at udskrive en folkeafstemning om Unionsstaten. For at undgå endnu et nederlag har Socialdemokratiet gennem Dansk Metal udsendt et forslag til ændring af Grundlove, hvorefter fuld indlemmelse i Unionsstaten ikke længere skal betragtes som suverænitetsafgivelse!

Med sin varme kærlighedssang til EU - som han kalder 'verdenssamfundets progressive kraft' - indledte Mogens Lykkes toft den store kampagne, der i 2004 skal sikre at danskerne sluger Unionens ny grundlov.

SF kalder regeringens EU-politik for 'konstruktiv brobygning'. Junibevægelsen sluger også hans antiglobaliseringsdemagogi. Lykkes toft gør supermagten EU til menneskehedens værn mod USA's fæle globalisering. Det er intet værn mod den imperialistiske globalisering - men en pådriver af den, i de europæiske monopulers interesse, og på de europæiske arbejderes og verdens folks bekostning.

Regeringen er trådt i profil: unionsliderlig, imperialistisk, arbejderfjendsk. Valget mellem regering og opposition er nemt for arbejderklassen: Ingen af dem. Deres reaktionære finanslov og reaktionære unionspolitik skal bekæmpes!.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Centralkomiteen

28. august 2001

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 7. september 2001

9 millioner russere udslettet under Jeltsin

Under Boris Jeltsin blev 6 procent af den russiske befolkning udslettet.

I år 2000 var der 9 millioner færre end i 1991, da Sovjetunionen blev opløst og det nuværende Rusland dannet med Jeltsin som diktatorisk præsident. Befolkningstallet er faldet til nu at være 144,4 millioner – og det falder fra måned til måned og år til år.

De 9 millioner er blevet udslettet af fattigdom, sygdomme, der kunne kureres, af svækkelse, nød og elendighed. Nogle som ofre for eksplosivt voksende kriminalitet, andre for arbejdsulykker. En lille del som ofre for politiske mord og forretningsmord, som er blevet en del af hverdagen i det russiske samfund med dens jungle- og mafiøkonomi.

Dødstallet for befolkningen steg væsentligt, mens fødselstallet raslede nedad. Russerne lever i evig angst under det kapitalistiske regimes terror og vil ikke sætte børn i verden..

Der var således væsentlig færre russere til at 'fejre' 10-årsdagen for 'augustkuppet', der førte til Sovjetunionens opløsning og råkapitalismens triumf.

Der blev ikke fejret noget. Ingen var i feststemning – og der var intet at fejre:

Rusland er i krise, de fleste tidligere sovjetrepublikker i krise.

Som Politikens reporter sagde til TV-avisen: Folk har for travlt med at gå på arbejde (en søndag!), luderne med at betjene forretningsmændene, og de sidstnævnte med at lave hæderlige eller uhæderlige penge. Flertallet af befolkningen er blevet stærkt forarmet. 80 procent lever på eller under fattigdomsgrænsen.

Og ingen var på gaden for at hylde Boris Jeltsins 'heroiske dåd' fra for 10 år siden, da han under 'den fri verdens' applaus og vejledning stoppede 'kupmagerne'.

Den 19. august 1991 greb en gruppe parti- og militærledere magten i Sovjetunionen, indførte undtagelsestilstand og placerede Sovjetunionens sidste præsident M. Gorbatsjov i husarrest. Som bekendt mislykkedes forehavendet - Sovjetunionen blev opløst, Rusland blev Boris Jeltsins og Gorbatsjov var præsident for et ikke-eksisterende land, indtil han gik af i december samme år.

Så fulgte den uhyrlige privatisering af fabrikker og værdier, der skabte nogle håndfulde stenrige milliardærer (i dol-

med eksploderende konflikter i alle retninger. Efter Jeltsins valg til russisk præsident truede han med at trække Rusland ud af federationen. Kupmagerne fik alle amnesti i 94 - og mange af dem støtter i dag Putin.

Det var ikke en ægte folkerejsning, der smed SUKP på porten og kastede det revisionistiske system på historiens mødding - det var Jeltsins kup (eller modkup, om man vil). Han lovede befolkningen en 'autentisk sovjetmagt' til erstatning for det revisionistiske partidiktatur. I stedet kom rå- og røverkapitalismen for fuld udblæsning, det mest parasitære kapitalistiske system, verden endnu har kendt.

Jeltsin-æraen varede et langt årti, som ingen savner. Derfor var der heller ingen på gaden for at mindes kup eller modkup. Heller ingen ønsker sig det stinkende, bureaukratiske revisionistregime tilbage.

Ruslands fremtid ligger i en ny Oktoberrevolution, i skabelsen af et ægte socialistisk samfund under arbejdernes klasseherredømme, på den vej, som marxisterne Lenin og Stalin betrædte.

Der findes ingen anden vej, for der findes ikke et stabilt kapitalistisk regime i Rusland og det vil ikke kunne skabes, hverken af Jeltsin, Putin eller nogen anden råkapitalistisk politisk boss.

I det socialistiske Sovjetunionen voksede fødsels- og befolkningstal til stadighed, levealderen steg – på trods af borgerkrig, blokader og Hitlers overfald. Under revisionistregimerne begyndte det at stagnere og fødselstallet faldt. Og under Jeltsin begyndte en masseudryddelse af den russiske befolkning, som fortsætter under Putin. Det russiske statistiske kontor regner med, at yderligere 10 millioner russere vil være udslettet i 2015.

- pp

KOMMENTAR

lars, ikke i rubler), forbudet mod det kommunistiske parti, Jeltsins blodige angreb på parlamentet i 93 og den kaotiske sociale og økonomiske nedtur.

'Kupmagerne' er gået over i historien som ubeslutsomme diletanter, som 'generaler uden hær' og 'politikere uden folk'. De havde ingen opbakning, fordi de selv var en del af problemet, produkter af den sovjetiske revisionisme, som efter J.V. Stalins død genrejste et kapitalistisk hybrid-samfund, som bevarede en socialistisk maske - og som de sovjetiske folk gradvist mistede al tiltro til.

Baggrunden for deres forsøg på at gribe magten var, at der reelt eksisterede en slags dobbeltmagtsituation i et Sovjetunionen i akut kris og kaos,

'Regeringsvision 2010'

EU som 'Verdenssamfundets progressive kraft'

I en stor tale i sidste uge fremlagde udenrigsminister Mogens Lykketoft en platform for Danmarks placering i EU og internationalt – regeringens bud på en Union i danske kulører - en 'Vision for år 2010', af en stærk global europæisk supermagt – med et tilsagn om dansk tilslutning til en unionsforfatning.

Den danske regering har ellers som stort set den eneste i unionslandene hårdnakket opretholdt en øredøvende tavshed om den tyske kansler Schröder og hans ivrige vissegrønne udenrigsminister Joschka Fischers forslag om unionsforfatning, formaliseret EU-regering og tokammerparlament.

Det er ikke fordi regeringens udmelding om Unionen har været afventet i spænding. Da Lykketoft endelig trådte frem var det da også med det forventede 'svage ja' til union som forbundsstat med sin egen forfatning. Et lige præcist hørligt fremstammet ja - mest så den danske befolkning af unions- og unionsforfatningsmodstandere ikke rigtig bemærker det. Og indsyttet i talløse fraser, der kaster et rosenrødt skær over de europæiske monopulers EU, der skal sikre dem selv og EU-landene global fremgang og globale profitter.

Men Lykketoft optrådte højlydt på en anden måde. Sjældent har man hørt en lignende kærlighedserklæring til Den europæiske Union. Den danske udenrigsminister lovsang EU som verdens 'progressive supermagt', som dens håb og fremtid, i mange vers.

Sådan ser Lykketofts 'Vision 2010' for EU ud med hans egne ord:

"Hvad er da essensen i dét, jeg håber og tror om EU 2010 ?

Ved at forpligte os i et stærkt europæisk samarbejde har vi bidraget til en bedre verden.

EU spiller sin naturlige rolle som verdenssamfundets progressive kraft i kampen for en globalt bæredygtig udvikling. EU spiller i samarbejde med FN og NATO en afgørende rolle for international konfliktløsning, afspænding og nedrustning.

Den største del af EU's udvidelse mod øst er gennemført. Den historiske deling af Europa er overvundet.

EU-samarbejdet er blevet organiseret mere åbent - og mere effektivt. Mennesker synes, at EU beskæftiger sig med de væsentlige udfordringer.

Vi ikke er blevet mindre danske, fordi vi samarbejder bedre. Vor samfundsmodel har vist styrke og livskraft og er en inspiration for andre europæere.

Derfor har vi fået langt større engagement og opbakning om det europæiske projekt."

Ny global supermagt

Kodeordet er EU som 'verdenssamfundets progressive kraft' - en moralsk supermagt, som imødegår globaliseringsens såkaldte negative konsekvenser:

" Verdens uorden er kendetegnet ved mangel på tilstrækkeligt stærke globale organisationer og aftaler - og ved eksistensen af kun én supermagt, der aktuelt regeres af meget stærk tro på markedskræfterne og de nationale egeninteresser.

Det er EU, der har det bedste udgangspunkt for at modvirke verdens uorden.

EU er i dag det eneste nogenlunde effektivt organiserede regionale samarbejde i verden. (...)

I denne sammenhæng er EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik en positiv og vigtig faktor (...)

Repræsenteret ved Solana som Ministerrådets Høje Repræsentant plus EU-formandskabet og udenrigskommissær Patten - er EU i færd med engagere sig mere aktivt i løsningen af konflikter verden over (...)

EU har en central rolle i hele verdenssamfundet (...)

EU er reelt vores slagkraftige, progressive platform i kamp for global menneskelig udvikling.'

Forfatning: Grundtraktat

Alle og enhver må da kunne forstå, at et så vidunderligt påfund som EU må have sin egen forfatning (som Lykketoft kalder en 'grundtraktat', en mere 'forenklet traktat', suppleret med en 'mere teknisk'). Og med hele det propagandistiske menneskerettighedscharter inkorporeret, som blev vedtaget som en 'politisk erklæring' på Nicetopmødet.

Nice-beslutningerne var som bekendt til afstemning i et enkelt EU-land, traditionelt det mest positive: Irland - hvor selve traktaten faldt med et brag. (Og derfor skal irlenerne så på unionsdemokratisk vis stemme om, så der kan komme 'langt større engagement og opbakning om det europæiske projekt'.)

Lykketoft ser selvfølgelig nødvendigheden af både at slippe af med resterne af 'de danske forbehold' og af at styrke 'de europæiske institutioner' med flere medlemmer, når den moralske supermagt skal spille en mere afgørende rolle i verden.

Men af mange grunde stritter han lidt imod Schröder og Co.s tyskinspirerede model for et to-kammersystem og en stærk unionsregering. M.h.t. tokammersystemet tilslutter han sig den engelske Toni Blairs forslag om et kammer bestående af repræsentanter for de nationale parlamenter. Lykketoft mener, at det skal bestå af folk fra parlamenternes Europaudvalg, ligeligt repræsenteret mellem landene og med en rent 'overvågende' funktion. Her blæser det ligefrem rød-hvidt i vinden!

Der er reelt intet nyt i det danske udspil. Og heller ikke noget nyt i 'Vision 2010' som mest af alt er en snakken uden om 'Forfatning og føde-

Folketingets EU-Oplysning

Fakta sort på hvidt

ration 2004'. Uanset hvor meget Lykketoft taler om unionen som et 'samarbejde af selvstændige nationer' er det et hviskende ja til føderationen med egen grundlov - og et rungende ja til EU som imperialistisk supermagt.

EU og globaliseringen

Talen viser ikke Lykketoft som statsmand - men som imperialist og monopollakaj.

Dermed være ikke sagt, at der ikke er grund til at beskæftige sig mere med den: den bør tværtom studeres særdeles grundigt og særdeles kritisk. Den rummer alle de demagogiske argumenter for EU, som eurosocialdemokraterne og deres venner kan diske op med. Ikke minst forsøger den at fremstille EU som en modvægt mod globaliseringen, som en kontrolmekanisme over for monopolerne o.s.v., o.s.v. - sammenfattet i begejstringsbrølet 'EU er reelt vores slagkraftige, progressive platform i kamp for global menneskelig udvikling.'

Nej - EU er et af kapitalens redskaber til at drive den imperialistiske globalisering fremad - på et traktatfæstet nyliberalt grundlag. Lykketoft gentager den imperialistiske globaliserings største løgn, når han siger:

" Globalisering er kodeordet for den vældige forandring i økonomi, teknologi, jobmuligheder og levevilkår, der foregår, og som med stor hast spreder sine virkninger til alle hjørner af kloden. Gamle job forsvinder og nye frembringes i meget højt tempo. Hele industrier flyttes rundt mellem lande og verdensdele.

Verden som helhed bliver uden al tvivl rigere af udviklingen. Globaliseringen betyder vækst i produktion, handel og produktivitet. Også mange fattige lande får del i denne fremgang."

Verden som helhed bliver ikke rigere af udviklingen. Den imperialistiske globalisering skaber ikke vækst, men bremser væksten. Det er i sidste ende en afspejling af den stadig stærkere modsætning mellem de fremskredne produktivkræfter og de tilbagestående, privat- og mono-

polkapitalistiske produktionsforhold. Væksten bliver langsommer under globaliseringen, det store flertal af verdens befolkninger bliver fattigere, en stor del af verdens lande bliver fattigere - mens en håndfuld milliardærer og nogle tusinde store monopoler - amerikanske, europæiske, japanske og enkelte andre - underlægger sig alle led og grene i de nationale og det globale samfund.

Det bliver svært for Lykketoft at bilde verdens fattige ind, at EU repræsenterer verdens håb og fremtid. Det bliver også svært at overbevise de europæiske og danske arbejdere eller den danske befolkning.

Men han forsøger af bedste evne - som en lakaj må gøre det!

Borgerlig kritik

De åbent borgerlige partier var derimod ude med en fordømmelse af talen som 'et angreb på Danmarks nære allierede USA', der belaster det gode transatlantiske forhold..

Lykketoft udtrykte i virkeligheden kun det officielle EU's kritik af USA for dødsstraf, brud på Kyoto-aftalen m.m. Det blev imidlertid sat ind i sammenhæng med en kærlighedserklæring til EU som en kommende verdensmagt - allieret med, men også konkurrent til USA. Som den kommende 'moralske' supermagt, der udfordrer USA's dominerende rolle i verden og i globaliseringen.

Han lagde, så at sige, alle æggene i Unionskurven.

Det er det, der er baggrunden for den åbent borgerlige oppositions forargelse. Den ønsker ingen ændringer i den hidtidige 'balancegang' og vil ikke have rokket ved det lyserøde billede af kun harmoni og ingen modsætninger mellem Unionen og Unionsdanmark på den ene side og USA på den anden.

Metals grundlovsændring

Regeringsudspillet om unionspolitikken har været længe og grundigt forberedt - også som et socialdemokratisk partiudspil og et udspil for den reaktionære del af fagbevægelsen. Som et led i denne koordination gennemførte Dansk Metal en 'grundlovs-konference' på Christiansborg op til Lykketofts programtale.

Her fremlagde formand Max Bæhring og de to professorer Hjalte Rasmussen og Henning Koch et forslag til en nyformulering af paragraf 20, der drejer sig om suverænitetsoverdragelse - som bl.a. har været det forfatningsmæssige grundlag for folkeafstemningerne om EU.

Dansk Metal går ind for en grund-

lovsrevision - der skal tilpasse den danske forfatning til unionsstaten og dens forfatning, som efter planen skal fastlægges i 2004.

Angiveligt for at grundlovssikre 'den danske velfærd' - reelt for at integrere Danmark (juridisk) modsætningsfrit i supermagt EU - og forhindre fremtidige folkeafstemninger.

Det store fremstød for EU-forfatningen er således begyndt. Det er det korte af det lange - og hele unionsløbbyen aktiveres.

Det er nu den folkelige modstand, arbejderbevægelsen og antiglobaliseringsbevægelsen må komme på mærkerne - eller blive taget ved røven!

*Finanslov 2002:***Billigere arbejdskraft ønskes!***Af Dorte Grenaa, Arbejderpartiet Kommunisterne*

*Gennem Finansloven går
en rød tråd:
Regeringen vil have en
fladtrykt arbejderklasse*

Den røde tråd i finanslovsforslaget for 2002 er regeringens bestræbelse på at skabe en drifts- og fremtidssikker og ikke mindst billig arbejdsstyrke, som kan indgå i den skærpede globale konkurrence mellem monopolerne. Her er regeringen helt i tråd med EU's politik - og her er regering og opposition enige.

"Der er ikke råd til det hele. Glem det!" var finansministers Pia Gjellerup indledningskommentar, da forslaget til finanslov 2002 blev fremlagt.

Der blev dog råd til at sprænge de offentlige udgifter på et punkt: Næste års danske EU-formandsskab.

Omkring en halv milliard kroner vil regeringen afsætte på showet. Samme beløbstørrelse, som regeringen forventer at indkassere fra den EU-modvillige befolkning gennem besparelser på de syge, de arbejdsløse, kontant-hjælpsmodtagere og integration af flygtninge/indvandrere.

Som ventet blev regeringens forslag til finanslov 2002 en direkte forsættelse af de forgående sorte finanslovsforringelser. En direkte forsættelse af den danske regerings gennemførelse af EUs budget- og arbejdsmarkedspolitik. Krydret med lidt valgfæsk, der skal betales af arbejderklassen ved kasse 1.

Forbedringer på ældre-, sygehus- og skoleområdet henvises til den indgåede rammeaftale mellem stat, amter og kommuner på 4 mia. kr.

Derved er der gjort klart, at staten ikke sikrer, at alle får samme retssikrede krav på offentlige ydelser. Hvorvidt pengene ender til gavn for borgerne eller i nye privatiseringsskandaler og i medicinkoncernes lommer er forsat udlagt til kommunerne.

Tiltag som udvidelsen af barselsloven skal betales dyrt gennem kontante nedskæringer og nye dybe stramninger i arbejdsmarkedspolitikken.

Omfordelingen fra de fattige til de rige rokkes der ikke ved.

Velfærd på frihjul

Regeringen kalder sit finanslovsforslag for "holdbar velfærd".

Men på trods af årtiers nedskæringer på det sociale område, på ældre- og børneområdet, på skolerne og på trods af den skandaløse situation, der hersker i det tidligere så højt besungne Velfærdsdanmark, fastholder regeringen, at de offentlige udgiftsstigninger skal holdes nede på 1 %. En tredjedel af den nuværende inflation på 3 %.

Enhver lappe-forbedring, der skal forhandles i finansloven skal honoreres med en tilsvarende kontant nedskæring, er regeringens udspil. Den store omfordelingspulje, som finansloven på sine 400 milliarder er, hvor pengene flyder i en lnid strøm til erhvervslivet, militæret, embedsmandsvældet og EU-kasserne skal der ikke pilles ved.

Erhvervslivets og aktiegulddrenge-nes minimale bidrag i form af nul-skat og lovligt økonomisk bedrag skal der ikke pilles ved.

Det er ansvarlig, fremtidssikret og holdbar politik, fremhæver regeringen, der stolt fremviser et overskud i kassen, og afdrag på statsgælden: 49 mia. kr. til renteudgifter - til de "hårdt trængende" bankkoncerner. Alligevel forventes statsgælden at stige til 522.6 mia. kr. næste år.

Og det er 'fremtidssikret', fordi der skal være råd til det truede voksende antal ældre i fremtiden.

Her kan man blot minde om de ca. 150 mia. kr., der alene er indbetalt i Den Sociale Pensionsfond til brug for nuværende og fremtidige pensionister: penge som regeringen forsat nægter at udbetale.

Dertil kommer alle de andre pensionsfonde vi tvangsindbetaler til.

Truslen om den manglende velfærd kommer fra regeringen selv.

Ansvarlig for de riges velfærd

Regeringens udsultning af det offentlige sociale-, sundheds- og uddannelsessystem er vand på nyliberalismens privatiserings-felttog. En løsning der klart har vist sig både dyr og beskidt.

Med finansloven er der lagt op til både øget brugerbetaling og nye grønne afgifter på 1,2 mia. kr. for befolkningen.

Finanslovsforslaget er i mest af alt ansvarlig for forsat velfærd for erhvervslivet og de rige - og ansvarlig for en forsættelse af EUs økonomiske budgetpolitik.

Som det hører sig til, piver Dansk Arbejdsgiverforening over, at finanslovsforslag er for hårdt ved dem. Reelt har de dog kun kunnet svinge sig op til at klage over, at regeringen vil aftrappe den kompensation, staten siden '87 har udbetalt for deres ATP-bidrag. Hvilket i år beløb sig til 585 mio. kr. Til gengæld vil regeringen have, at alle på overførelsesindkomster fremover skal betale ensartede høje ATP-bidrag, så ingen slipper billigere.

Hvis og hvis . . .

Regeringen egne økonomiske forudsætninger holder ikke: *Hvis* den økonomiske verdenskrise går i selv igen lynhurtigt. *Hvis* udviklingen i USA vender i løbet af de kommende måneder. *Hvis* den økonomiske krise i Euroland standes og drejer helt udenom Danmark - ja, så vil det gå godt med den økonomiske udvikling i Danmark.

Det er lidt mange hvis'er på en gang. Alligevel danner de grundlaget i regeringens kvartalsrapport for udviklingen i dansk økonomi, som den har sendt på gaden op til finanslovsforslaget. Man kunne fristes til at beskyldte regeringen for at have nogenlunde samme syn på den økonomiske virkelighed som 5 døgn-vejruddsigterne: hvis ikke det bliver sol, så bliver det overskyet med skiftende regnbyger. For såvel de internationale og de nationale økonomiske

barometre peger hverken på opbremsning af krise og stagnation eller snarlig udsigt til økonomisk opsving og fremgang. Tværtimod.

Det ved regeringen imidlertid godt. Og det ved dansk Industri, DI, der ugen før udsendte en økonomisk redegørelse helt på linie med regeringens. Ligesom LO-toppen, der også har udsendt sit kopi.

Kendsgerningerne forties imidlertid og omskrives, så de passer til den arbejderfjendske politik, der føres.

Derfor har regeringen da også taget to andre store "hvis'er" med i deres forudsætning for, at udviklingen i dansk økonomi skal gå godt:

Kun hvis der stilles langt mere billig og fleksibel arbejdskraft til rådighed for erhvervslivet vil det gå godt.

Kun hvis der forsat skæres hårdt på de offentlige udgifter, der kan komme befolkningen til gode vil det gå dansk økonomi godt.

Billigere arbejdskraft

Den virkelige plan (som regeringen og

Venstre-blokken begge kører efter) er at få udgiften på arbejdskraften endnu længere ned. Og helst inden krisen for alvor slår igennem.

Derfor buldres der forsat løs med myten om den helt store kommende mangel på arbejdskraft.

Hvis erhvervslivet virkelig manglende arbejdskraft, hvorfor er der så flere hundrede tusinde arbejdsløse? Hvorfor er der så forsat katastrofal mangel på lære- og praktikpladser til de unge? Hvorfor fyres folk på 50 og opefter og kan ikke finde genansættelse? Det hænger ikke sammen.

Der er tre hovedelementer i planen om at gøre arbejdskraften billigere.

1. Udskift arbejdsstyrken

Arbejdsstyrken skal arbejde længere for en billigere pris. Det betyder dels at overenskomstforhold ændres, dels en væsentlig udskiftning af arbejdsstyrken.

En udvikling, der allerede er i fuld gang med individuel løn, ny løn og fleksibel arbejdstid. Den nye præstationsløn har i mange tilfælde betydet, at folk efter års arbejde bliver placeret under deres nuværende lønniveau og uden udsigt til stigninger.

I mange sektorer, som f.eks. service, sker der en systematisk udskiftning af folk på normal overenskomster med yngre på individuelle langt ringere og billigere kontraktansættelser. Det offentlige lader tjenestemændene uddø og afløse af folk på ringere forhold. Arbejdspreset og tempoet sættes konstant i vejret.

Regeringen gør et stort nummer ud af truende lønstigninger. Så meget, at selv Dansk Industri må slå bremsen i og bede regeringen om at klappen hesten. Den påstående lønstigning på 4,9 % kan af gode grunde hverken ses på lønkontoen eller i pungen. Det er et teknisk tal, der dækker over beregninger af tidligere pensionsbidragsstigninger, børnefridage, lokale lønforhandlinger måneder tilbage.

2. Udvidelse af det 3. arbejdsmarked

Stigning i arbejdsstyrken er i høj grad sket i takt med indførelsen af det 3. arbejdsmarked. De store angreb på de

arbejdsløses rettigheder og vilkår, angrebet på efterlønnen, indførelsen af tvangsaktivering på kontanthjælp og understøttelse, halvering af satserne for alle unge under 25 år, angrebene på retten til førtidspension, sygedagpenge og revalidering - alle disse skridt har betydet, at der er 125.000 færre på overførelsesindkomst end i 1994.

Ingen vil vel påstå, at der i den periode er kommet 125.000 flere arbejdspladser på normale arbejds- og lønvilkår. Eller at arbejdsmiljøet er blevet så markant forbedret at nedslidningen og udstødningen er faldet drastisk.

Alene antallet af fleksjob er vokset med 375% siden 1996. Det ventes forsat at stige. I regeringens økonomisk udviklingsplan er det indlagt som økonomisk forudsætning, at fleksjob ikke sker på nedsat arbejdstid!

Samtidig bidrager alene afviklingen af overgangsydelsen automatisk med 25.000 personer til arbejdsstyrken, ifølge regeringens egne beregninger.

De kommende forhandlinger om arbejdsmarkedsreform og finanslov lægger op til yderligere effektivisering og fleksibilisering af tvangsarbejde og aktivering gennem forskellige former for privatisering af dette felt. Nye angreb på efterlønnen, på retten til dagpenge og retten til reel uddannelse for de arbejdsløse er på vej.

3. Staten sparer ½ mia. kr. på syge og arbejdsløse

Det tredje hovedelement i at gøre arbejdskraften billigere er den forsatte nedskæring af statens udgifter til arbejdsløse, nedslidte, arbejdsskade og andre skader som arbejdsgiverne omkostningsfrit pådrager arbejdskraften. Et krav som finanslovsforslag 2002 må siges at leve op til.

I finanslovens budgetoversigt er lagt op til at spare over en halv milliard på det såkaldte rummelige arbejdsmarked. Dvs. spare 140 mio. kr. på de langtids-syge, 120 mio. kr. på de korttidssyge, 150 mio. kr. på arbejdsløse i a-kasse, 100 mio. kr. på kontanthjælpsmodtagere og 11 mio. kr. på integration af flygtninge/ indvandrere.

Arbejderne betaler, de arbejdsløse betaler - for at monopolerne kan få en tæmmet og udbytningsvillig arbejdsstyrke.

SiD: Tænkepause i privatisering

Valgkampen har været i gang i mange måneder. De borgerlige lægger ikke skjul på deres liberalistiske planer. Helbredet og sundheden skal "sikres" via private forsikringsordninger. Alderdommen er allerede gjort afhængig af indbetalinger til pensionskasserne. Der er ikke langt mellem de åbent borgerlige tankegang og den siddende regering; men valgkampen kalder på profilering. Her spiller privatisering og begreber som individualisering contra kollektive og sociale rettigheder en stor rolle. Socialdemokratiet udbasunerer Venstre som den store stygge ulv, hvor alle egne gerninger går i glemmebogen. Specialarbejdernes Forbund er netop nu kommet regeringen til undsætning.

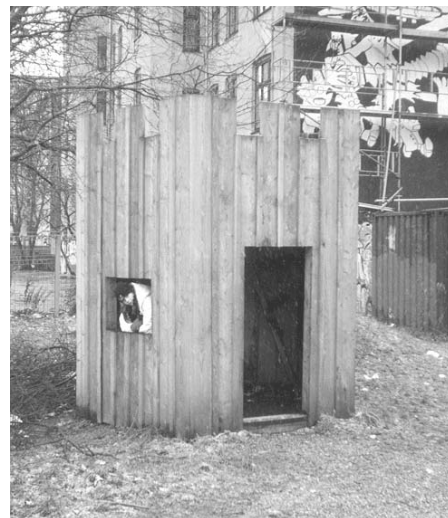
SiD har foreslået en tænkepause, som skal bruges til at diskutere en modernisering af den offentlige sektor. Til det formål har de fremstillet en rapport, der bærer navnet "Fremtid i velfærd". SiDs formand, Poul Erik Skov Christensen, mener, at tænkepausen

skal bruges til at diskutere, hvad vi egentlig vil med den offentlige sektor:

- Jeg tænker først og fremmest på de store planer om at privatisere blandt andet Post Danmark, DSB, og naturgasnettet. Men det kunne jo også være en opfordring til at tænke sig om en ekstra gang, inden man udliciterer sne-rydningen. Det kunne jo være, at man kunne gøre det ligeså billigt.

Den sidste sætning afdækker på glimrende vis, hvordan SiD forestiller sig, at tempoet i privatiseringen skal afdæmpes: De offentligt ansatte skal løbe stærkere. SiD har da også tidligere brøstet sig over, at flere af deres medlemmer på offentlige arbejdspladser har budt – og vundet – udliciteringer på bekostning af arbejdsforhold.

SiD gør det til et hovednummer, at hvis Venstre og de borgerlige kommer til magten, så vil det gå rent galt. Det nævnes ikke med eet ord i *Fremtid i velfærd*, at udliciteringen er dikteret af EU. Det nævnes heller ikke, at 49% af

Post Danmark A/S er på private hænder, eller at DSB-Gods er privatiseret. Det nævnes heller ikke, at Combust blev solgt for én krone til det britiske monopol Arriva. Statslige beslutninger under Nyrup-regeringen. Masser af andre eksempler kan trækkes frem i dagens lys. Hertil skal lægges amtslige og kommunale privatiseringer, der blandt andet hænger sammen med finansministeriets dikteringer af tvungne økonomiske besparelser/frasalge.

På de områder bærer SiD skyklapper:

"Det unikke ved den danske velfærdsmodel er netop, at vi alle har lige adgang til til velfærdssamfundets ydelser. Denne lige adgang er et fundamentalt element ved den danske model, og det ligger dybt i danskernes bevidsthed, at sådan ønsker de det også fremover. Kun få ønsker et samfund, hvor det er pengepengens størrelse, der afgør, om man kan få lægehjælp."

Nogle vil med rette hævde, at SiD har sovet i timen. Der er ikke lige adgang til uddannelse, lægehjælp, transportmidler, arbejde og indkomst, boliger, rimelige levevilkår osv. osv. Det er afskaffet for mange år siden, og udviklingen er forværret under Nyrup.

Hvis SiD virkelig har regulære hensigter, er der ikke brug for en tænkepause. En tænkepause vil ikke genoprette tingenes tilstand. Slet ikke en tænkepause, der skal give Socialdemokratiet kunstigt åndedræt få måneder før Nyrup er tvunget til at udskrive valg.

-gri

Læs også: Faglig kommentar s. 24

Arbejdsforholdene forringet i EU

Indførsel af stadigt mere fleksible arbejdsforhold har resulteret i et ringere arbejdsmiljø. Desuden er arbejdstempoet blevet skruet i vejret, så folk knokler hårdere trods nedsat arbejdstid med øget stress og nedslidning til følge.

Det er hovedkonklusionen, der kan udledes af en undersøgelse fra Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene. Reelt er arbejdsforholdene i de enkelte EU-lande blevet forværret de seneste 10 år som følge af arbejdsgiverne udnyttelse af de forbedrede muligheder for at gennemtvunge mere fleksible løn- og arbejdstider og stigende anvendelse af skifteholdsarbejde. Arbejdstempoet er sat så voldsomt i vejret, at 56 pct. af arbejderne lider under et ekstremt højt arbejdstempo - mod godt 48 pct. for 10 år siden.

Undersøgelsen dokumenterer, at der direkte sammenhæng mellem et dårligt helbred og ugunstige arbejds-vilkår, og at den ringe sundhedstil-

stand stiger både i takt med det opskruede arbejdstempo og med udbredelsen af ensidigt gentagende arbejde.

I Danmark melder 26 pct. om stress på arbejdspladsen mod et EU-gennemsnit på 28 pct., mens 8 pct. af de danske arbejdere melder om smertefulde eller trættende arbejdsstillinger mod et EU-gennemsnit på 18 pct. Desuden er den gennemsnitlige danske arbejdstid er med godt 36 timer om ugen blandt de laveste i EU – ifølge undersøgelsen..

Ifølge den socialdemokratiske arbejdsminister Ove Hygum klarer Danmark sig godt på mange af de nøgleområder, undersøgelsen har udvalgt. Det okker imidlertid ikke ved kendsgerningerne: At arbejdsmiljøet i EU og EU-landet Danmark er blevet forringet i løbet af de seneste 10 år - og at det i højeste grad skyldes EU's indblanding i arbejdsmarkedspolitikken og overenskomster i de enkelte lande.

Mangel på hænder

- Dansk økonomis største problem de næste mange år er mangelen på arbejdskraft, viser regeringens nye økonomiske prognose. De gule advarselsslamper varsler nye stramninger på arbejdsmarkedet, udtaler Økonomiminister Marianne Jelved, som dog ikke ønsker at fremlægge konkrete forslag – midt i en valgkamp.

Nu er prognoser så taknemmelige. Regeringen har tidligere afgivet løfte om, at der inden år 2010 vil være bragt 100.000 arbejdspladser til veje. Med blot 150.000 dagpengeberettigede arbejdsløse og et par hundredtusinde kontanthjælpsmodtagere er regeringen bekymret. Udbuddet af arbejdskraft er for lille, mener de, fordi de kommende

årgange af nye unge er relativ små, forlyder det.

Regeringen har ikke udtrykt bekymring for de mange titusinder, der må forlade arbejdsmarkedet før tid på grund af nedslidning. Der sættes ikke spørgsmålstegn ved tempo og arbejdsforhold.

Erhvervslivet bliver heller ikke draget til ansvar for, at de ikke opretter de nødvendige praktikpladser til de unge, der står i kø for at blive uddannet, så flaskehalsene kan undgås.

Prognosen er skruet sammen for at skabe et alibi for stramninger, der overhovedet ikke hænger sammen med ”manglende hænder”; men har til formål at forøge virksomhedernes profit.

Jobformidlingen skal privatiseres

Under påskud af at komme de formålsløse aktiveringer til livs, barsler Arbejdsminister, Ove Hygum (S), i disse dage med en ny arbejdsmarkedsreform. Samtlige partier i Folketinget spiller med - valgkampen inviterer til uforpligtende løfter.

Arbejdsløse har i årevis kendt til og levet under indholdsløse tvangsaktiveringer.

Nu skal det laves om, buldrer samtlige partier.

Når man kigger planerne for en ny arbejdsmarkedsreform efter i sømme, afsløres det da også, at formålet er et helt andet. På centrale felter eksisterer der stor enighed om nye angreb på arbejderklassen. Regeringspartiet, De Radikale, udtrykker i deres platform det meget præcist (Venstre og Konservative betegner forslaget som en afskrift af deres):

Jobformidlingen skal privatiseres; dvs. udbydes fra a-kasser til private og formidlingshuse mm.

Rådighedsvurderingen flyttes til Arbejdsformidlingen, hvilket altså jævnfør ovenstående kan være private firmaer

En fast kontaktperson skal være den enkeltes ”sparringspartner”

A-kasserne skal i højere grad fungere som advokat

Rådighedsreglerne er i dag meget stramme, hvilket har udstødt masser af

arbejdsløse på trods af, at arbejdsmarkedet ikke står til rådighed med arbejde. Når rådighedsvurderingen fratages a-kasserne og lægges i private hænder, så vil tempoet i udstødningen tage yderligere fart. Nogle partier foreslår, at de fremtidige jobformidlere skal betales efter resultater, hvoraf udstødningen kan være én målestok.

Summa summarum: Desto flere arbejdsløse, der fratages dagpengeretten, desto mere overskud i formidlingsvirksomheden.

Formanden for Arbejdsløshedskassernes Samvirke, Morten Kaspersen, kritiserer udspillet:

- Det er fuldstændig vanvittigt, idet Arbejdsformidlingen ikke har den fornødne ekspertise. Vi har ansvaret for udbetaling af ydelserne. Vi kender medlemmerne bedst og kan derfor give den bedste vejledning.

Ole Sohn, arbejdsmarkedsordfører for SF, lægger også distance til forslaget:

- Vi risikerer, at de private virksomheder aktiverer de stærkere ledige, mens de svage bliver tabere.

Ole Sohn og Morten Kaspersen indtager en meget defensiv position i deres afstandtagen, der tyder på en underlæggelse af hetzen mod de arbejdsløse som nassere. *Kendsgerningen er, at det er arbejdsmarkedet, der ikke står til rådighed for de arbejdsløse.*

Flere på efterløn

161.800 er på efterløn, hvilket er en stigning på 3 pct. på et år. Stigningen passer ikke regeringen, som for tre år siden forsøgte at gøre ordningen så upopulær, så antallet af efterlønsnydere skulle falde. De for regeringen skuffende tal, har da også medført en prompte reaktion, der betyder, at ordningen igen skal udsættes for forringelser. EU-tilpasningen lurer også i kulissen.

I samme tidsrum er antallet af fuldtidspersoner i ”arbejdspolitiske foranstaltninger” faldet med 5 pct., hvilket svarer til 284.800 personer.

Flere offentlige ansatte

På et enkelt kvartal – fra første til andet i år 2001 – er antallet af fuldtidsbeskæftigede i den offentlige sektor steget med 2.700, oplyser Danmarks Statistik. Tallene understreger, at de kapitalistiske krisetegn forsøges løst gennem en forøget offentlig sektor.

Flere strejker på Berlingeren

Det er ikke mange nyheder, Berlingske Tidende har bragt til torvs de seneste 14 dage. Siden ledelsens udmelding om fyring af 118 ansatte er avisen kun udkommet hver anden dag – når der ses bort fra enkelte sektioner, der har fået lov at ligge uberørt på kioskerne hylder.

Fyringerne rammer over en bred kam de fleste fag på avisen; men det har indtil videre kun været journalisterne, som har reageret med arbejdsnedlæggelse. Journalisterne skæres med 25 stillinger, hvilket er blevet dikteret af ledelsen. Den manglende imødekommenhed overfor tillidsrepræsentanternes samarbejdsvilje har fået til konsekvens, at journalisterne har afbrudt al samarbejde med ledelsen.

Rationaliseringerne rammer den grafiske gruppe med omkring 35.

Formålet med besparelserne er at forøge profitten til minimum 15 pct.; hvilket Berlingerenes nye ejer – den norske Orkla-koncern – har krævet.

SAS og Maersk

Supermonopolernes superfidus

Det er de pæne drenge i dansk kapitalisme: Supermonopolerne A.P. Møller med tråde til samtlige regeringer og det delvist statsejede SAS, der også scorer ulovlige gevinster – og slipper godt fra det.

En af sommerens skandaler indenfor erhvervslivet i Norden er de ulovlige monopol-aftaler imellem SAS, som delvist er ejet af de skandinaviske stater, og A.P.Møller-koncernen Maersk Air. Her viste et hjørne af de katastrofale følger for forbrugerne af monopoliseringen på det skandinaviske marked sig med al tydelighed - i form af monopolprofitter til de to store danske/skandinaviske koncerner på de skandinaviske flyruter.

Maersk Air og SAS havde bevidst indgået ulovlige aftaler omkring opdelingen af det skandinaviske marked for rute-fly og satte den i forvejen stærkt begrænsede, men højt besungne "fri konkurrence" ud af kraft. På en lang række ruter, som ruten mellem København og Stockholm, kunne de to firmaer i fællesskab opkræve monopolpriser. Dommen over firmaerne var klar. Der herskede ingen tvivl om, at EU's regler omkring monopoldannelse var brudt.

SAS og Maersk Air er blevet idømt bøder, men trods de tilsyneladende høje bøde-beløb på i alt 392 mill. kr. står bøderne ikke mål med de ekstra profitter, som firmaerne har opnået. Deres monopolstilling på markedet er heller ikke reelt blevet brudt. EU-dommen fører ikke til faldende priser til gavn for kunderne. SAS har konsekvent nægtet at sænke priserne på de ruter, der var omfattet af aftalen med Maersk Air.

I det hele taget kan der stilles alvorlige spørgsmål ved, hvorvidt EU-dommen over Maersk Air og SAS vil begrænse den stadig mere udbredte monopolisering på det danske/skandinaviske marked.

Risikoen for en retssag og eventuel straf for at overtræde den danske monopolløvgivning eller EU's bestem-

melser - står ikke mål med de profitter, der skovles ind på bevidst at overtræde lovgivningen. De ansvarlige for ulovlighederne stilles ikke til ansvar. Heller ikke i sagen mod SAS og Maersk Air. Alt tyder på, at de egentligt ansvarlige bag SAS/Maersk Air-ulovlighederne - koncernledelserne, de ledende bestyrelsesmedlemmer og de politiske repræsentanter i SAS-bestyrelser og trafikministrene i de skandinaviske lande, friholdes for ethvert ansvar.

Ikke første dom

A.P. Møller-koncernen forsøger at give et billede af, at der har været tale om en ulykkelig sag for et yderst moralsk og etisk profileret firma. Der er tale om et enkeltstående tilfælde, som folk, der har handlet på egen hånd uden topledelsens vidende har stået bag.

A.P.Møller har erkendt, at reglerne er overtrådt og besluttet at betale deres bøde til EU, og samtidig ofret nogle 'syndebukke' - formanden for Maersk Airs Bestyrelse Bjarne Hansen samt den administrerende direktør Maersk Air Ole Dietz, der fik lov at gå frivilligt. Sådan fralægger koncernledelsen i A.P. Møller sig alt ansvar og stiller sig i positur som et firma, der respekterer lovene og samarbejder med myndighederne/EU om at komme ulovligheder til livs.

Men A.P. Møller er den danske virksomhed, der flest gange er blevet idømt bøder for ulovlige kartelgevinster. Det var den fjerde dom for at indgå ulovlige prisaftaler, som A.P. Møller blev idømt.

1994 blev Maersk Line idømt en bøde på 75.000 kr. for at have aftalt priserne for containertransport over landjorden.

1998: A.P.Møller og 15 andre rederier idømmes samlet to milliarder kr. for at have misbrugt deres monopolagtige stilling på markedet for containertrafik over Atlanten. A.P. Møller skal betale de 206 mill. kr. af bøden. Sagen er dog appelleret ved EU-domstolen.

Sommeren 2000: A.P.Møller idømmes en ny bøde på 6,2 mill. kr., fordi

koncernen i begyndelsen af

90'erne ifølge EU indgik en ulovlig aftale med en række europæiske og asiatiske containerrederier om ikke at yde rabat på deres offentliggjorte priser på fragt mellem Fjernøsten og Europa.

At to laverestående bestyrelsesmedlemmer og direktører i A.P. Møllers hierarkiet på egen hånd, uden topledelsens vidende og godkendende, skulle have indgået de ulovlige aftaler synes utænkeligt.

SAS-ledelsen og ansvaret

Mens det i høj grad er lykkedes for at A.P. Møller slippe ud af det offentlige søgelys i forbindelse med de ulovlige prisaftaler, så er sagen en noget anden for det halvvejs statsejede SAS.

Som delvist offentligt ejet selskab er i sidste ende de ansvarlige for ulovlighederne trafikministrene/regeringerne i de skandinaviske lande, de udpegede statslige medlemmer af bestyrelserne samt topledelsen i SAS. Alle bener ihærdigt uden om ansvaret . . .

Som hos A.P. Møller har man udpeget en syndebuk for de ulovlige prisaftaler. Den udvalgte er hos SAS vicekoncernchef Vagn Sørensen. Toplelsen i SAS, trafikminister Jacob Buksti (S), hans nordiske kollegaer, de statslige samt de andre bestyrelsesmedlemmer vasker hænder. Ingen var tilsyneladende klar over, at der foregik noget ulovligt. Fra politisk hold, bl.a. fra partierne Venstre og Konservative samt SF, er der krævet en granskning af forløbet.

De tre partier kræver, at bestyrelsen for SAS tager et medansvar for skandalen. Derimod er der ikke udsigt til, at staten/statens repræsentanter i bestyrelsen eller SAS's topledelse drages til

ansvar for de ulovlige aftaler. Om der nu bliver strammet effektivt op omkring den danske stats/de skandinaviske regeringers kontrol med SAS, som der tales om, er ligeså usikkert.

Om SAS-bestyrelsen nogensinde vil blive stillet til egentligt regnskab for den ulovlige prisaftale og passivitet i forbindelse med, at de allerede sommeren 2000 blev gjort bekendt med, at der ifølge EU var tale om en ulovlig prisaf-tale? Svaret synes at blive nej. De statslige bestyrelsesmedlemmer, som på regeringernes vegne skulle føre kontrol med SAS, slipper for videre til-tale, ligesom topledelsen i SAS.

Indtil næste gang

SAS har nu nedsat en såkaldt uvildig granskingsgruppe, der fremlægger en rapport om kartelsagen den 17. september. Om det vil føre til, at nye synde-bukke, som den tidligere administrerende direktør i SAS Jan Stenberg, der trådte tilbage i maj, vil blive hængt ud som de skyldige, er endnu uvist. Der er imidlertid ikke i kommissoriet for den "uvildige" undersøgelse lagt op til en undersøgelse af selve topledelsens ansvar for skandalen.

Den kendsgerning, at SAS inden de berygtede prisaf-taler med Maersk Air, havde forsøgt at opkøbe det A.P. Møller-ejede selskab for på ad den vej at sikre sig en monopolstilling på det skandinaviske marked, peger med al tydelig på, at det ikke kun var under-ordnede, der handlede på egen hånd, som det forsøges fremstillet, men at SAS på linie med A.P. Møller kynisk udnyttede sin monopolstilling til at sikre sig monopolprofitter.

Forbrugerrådet er fortsat i færd med undersøge muligheden for at lægge sag an mod SAS og Maersk Air - med kravet om, at de mange kunder, der har betalt overpriser for deres flybilletter som følge af den ulovlige kartelaftale får udbetalt erstatning fra de to koncer-ner.

Når skandalerne eksploderer er der ingen ende på håndervridende jam-merklager, undersøgelser, der skal ven-de hver en sten og ansvar, der skal pla-ceres. Og bagefter går alt videre – måske med et par synde-bukke med gyldne hænder – indtil næste gang!

Mo/Od

Liv i middelalderen

- Ved I, hvad det vil sige at være i middelalderen?

Vi kiggede på hinanden og grunde-de over, hvad Kent mente. Var det en tidsepoke i historien – eller en per-sons levealder? Gættene spredte sig på en persons alder fra 30 op til 50 år. Forløsningsen kom, da han fortalte, at han havde været til fødselsdag aftenen forinden, hvor han var blevet belært om, at man befandt sig i middelalde-ren, når man var 35-40 år. Så var vi alle så meget klogere.

Kent var stort set lige trådt ind af døren, da han ivrigt stak gåden ud. Vi andre var mødt; men Kent kommer konsekvent 10 til 15 minutter efter mødetid. Det betyder såmænd heller ikke noget, idet vi altid sidder omkring en time over "morgen"kaffen. Det hedder sig, at vi fordeler de løse opgaver. Da vi tillige kun ser vores nær-meste arbejdsleder et par gange om måneden, er der ingen justits på det felt hel-ler – udover os selv, som benytter lejligheden til at moppe hinanden med udtrykket: Det er jo en arbejdsplads. Det skal siges til Kents ros, at han ikke lavede om på sin mødetid, da vi et halvt års penge havde en leder i samme bygning, - og i samme kaffe-stue om morgenen. Lederen, som lød kaldenavnet Mike, nævnte aldrig Kents lille privilegie med et ord.

Mikes tålmodighed med Jens Erik var af lidt kortere snor. Igennem en måned havde Jens Erik været uheldig med cykelpunkteringer og offentlige transportmidlers svigt. Snoren brast, da Jens Erik rendte ind i en sød pige, hvis seng han om morgenen havde svært ved at komme ud af. Det endte med en reprimande på Mikes kontor, hvor Jens Erik forsøgte at forklare de (u)heldige omstændigheder. Mike tog sin myndige mine på og var kort for hovedet:

- Jeg er sådan set ligeglad, du skal blot møde til tiden!

Vi havde et godt forhold til Mike. Vi har heller ikke været underbemandet; hvilket også har udmøntet sig i, at vi godt kunne stramme balderne, når der var brug for det. Mike var i princippet heller ikke anderledes stillet end andre arbejdsledere. De er og forbli-ver en lus mellem to negle; hvilket de jo også får deres hyre for – så der er ingen grund til ynke. De kan jo bare takke nej til stillingen.

Men i modsætning til de fleste andre arbejdsledere forstod Mike at forvalte de gode muligheder, som vores team havde at gøre godt med. Mike tog i alle vigtigere sager teamet med på råd. Vi fik lov at passe os selv – under ansvar, hvilket ikke var svært at forvalte.

Vi oplevede stort set aldrig Mike i rollen som bussemand. Med samværet i kaffestuen opnåede vi faktisk et ret godt kendskab til hinandens private for-hold, familier og interesser. "Røde" Henning blev stil-let til ansvar for mangt og meget; men der var – også fra Mikes side – en almen respekt for den enkeltes standpunkt. Det var naturligt, at Mike deltog på vores private sommerfest, der i en årrække blev holdt på Kents gård.

Så slog lynet ned for 1½ års tid siden. Der skulle omstruktureres. Mike blev fjernet som arbejdsleder og puttet ind på et lille kontor. Da han kort tid senere fandt sig at andet job i Jylland – ved fædrenes gård – var han ikke sen til at tage beslutningen.

I denne weekend er sommerfesten så henlagt til Mikes nye bolig nær Horsens. Vi ser sgu alle frem til at gense familien og høre nærmere om deres tilværelse – trods det faktum, at et par stykker er blevet forhindret i at deltage.

Sådan er livet så mangfoldigt. Langt de fleste arbejdsledere er stræb-somme bussemænd – men undta-gelserne kan gøre hverdagen mere tålelig. -Reno

En bred koalition af amerikanske venstrekræfter planlægger demonstrationer i forbindelse med Verdensbankens og IMF's topmøde. Som den første i en serie forberedes den 29. september en stordemonstration mod George Bush ved Det Hvide Hus - en 'National march til Washington' med plan om at danne en menneskekæde omkring præsidentbygningen. Også modstanden mod 'Plan Columbia' og USAs aktiviteter i Latinamerika og Caribien vil blive kraftigt markeret.

Af frygt for omfattende demonstrationer a la Seattle, Göteborg og Genua er Verdensbank/IMF-mødet blevet forkortet fra fem til to dage.

Det af den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark grundlagte International Action Center er blandt initiativtagerne til den første massedemonstration mod Bush siden protesterne ved hans indsættelse. Det siger herom:

'Bushs angreb på fattige og undertrykte mennesker i USA bliver smukt koordineret med globaliseringens drivkræfter så som IMF og Verdensbanken. Priserne på varme og el stiger eksplosivt. Skoler, sundhed og andre sociale ydelser trues af privatisering. Bush, som har gennemført flere henrettelser (legale lynchninger) end nogen anden valgt embedsmand i historien, ønsker at optrappe det racistiske storangreb ved at indskrænke borgerrettighederne. Han fortsætter Plan Columbia - hjælpepakken på 1.3 mia. dollars der blev vedtaget under Clinton og som bruges til at hjælpe det colombianske militær i dets undertrykkelse af folkets kamp.

Det er dette NAFTA/FTAA-program som skamløst gennemføres lige her i USA mod folket, som ikke valgte ham.

Samlingen imod IMF/Verdensbanken i Washington D.C. 29. september - 3. oktober giver en enestående lejlighed til at forbinde kampen mod monopolernes globale herredømme med kampen mod Bushs højrepolitik i hans egen ny baghave. Sammen kan disse to fronter forene og mangedoble bevægelsens styrke.'

Demonstrationsappellen er underskrevet af en lang række organisationer - bl.a. ledere af AFL/CIO, af borgerrettighedsbevægelser, kampagnen for at befri Mumia og mange andre - samt en række fremtrædende intellektuelle. Den fremlægger en enhedsplatform for modstanden mod George Bush og hans program. Den bringes her på siden i sin helhed.

George W. Bushs reaktionære administration bevæger sig med rekord fart for at give yderligere trillioner (tusindvis milliarder dollars) til de rige, undergrave arbejderbevægelsen, rulle borgerrettighederne og kvindernes, de lesbiske, bøssernes og de handicappedes rettigheder tilbage, fjerne miljøbeskyttelsesforanstaltninger og eskalere militarismen og truslen om nye krige.

Beskrevet som 'længere til højre end Reagan-administrationen' er Bushholdet en samling pirater og fanatikere, tro forsvarere af storkapitalens interesser, som er besluttet på at afmontere alle rettigheder bortset fra monopolernes til at høste ubegrænsede profitter.

Som det hed i en avisoverskrift: *'Happy Days Are Here Again - for forretningslobbyen'*.

Der findes kun én kraft, som kan besejre Bushs program - massemobilisering af folket.

En forenet og organiseret kampagne, som forener alle dem, som bliver ramt af dette program - arbejderne, med job eller uden, farvede, kvinder, lesbiske, bøsser, bi- og transseksuelle, indvandrere, handicappede, miljøforkæmpere, alle som har brug for

G

Racismen

opvarmning og kæmpe dette m. Vi er flertallet virkeliggøres, skrider til handl

Bush-regeringe folket og for områder.

På hans første t - Angrebet an arbejdende, fo skulle beskytte monotone beva arbejdere i at organiserede an

George Bush

... og globaliseringens ansigt

afbrudt samtalerne med Nordkorea, givet grønt lys til Israel til at gennemføre nye angreb mod det palæstinensiske folk, og øget fjendskabet mod Rusland, Kina og Cuba.

- Mens han lader som om han bekymrer sig om børn og uddannelse, har han forlangt drastisk beskæring af førskole-, børnemishandlings- og børnesundhedsprogrammer.

- Modsat sig enhver grænse for, hvad olie-, gas- og elmonopoler kan forlange, hvad der har ført til 50 pct. prisstigninger i Californien, som snart vil blive fulgt op i resten af landet; foreslået at åbne Arctic National

Wildlife Reserve (i Alaska) og andre federale naturreservater og landområder for olie- og gasboringer, for minedrift og skovhugst.

- Truet med at starte en ny Vietnam-lignende krig i Colombia.

- Afvist Kyoto-aftalen for at bremse den globale opvarmning. Bush har brudt sit valgløfte om at reducere det drivhuseffektskabende udslip af kultveilte fra kraftværker, og afvist at sænke niveauet for arsenik i drikkevand.

- Gennemført en skattenedskæringsplan, som gør de rige meget rigere, mens de arbejdende næsten intet får.'

g lys - kan afvise og ned-
massive angreb.

- men vores magt kan kun
hvis vi organiserer os og
ling!

n udgør en stor fare for
vores planet på mange

re måneder har han:

arbejderbevægelsen og alle
orkastet bestemmelser der
arbejderne mod skader fra
regelser, har forhindret fly-
strejke, og fjernet fagligt
bejdere fra federale bygge-

projekter;

- Udnævnt John Ashcroft som justitsminister. Ashcroft har i en bog beskrevet sin beundring for slaveejerne i sydstatene og en er racistisk modstander af tiltage til ligestilling, af lesbikes, bøssers og kvindernes rettigheder. Som Bush er Ashcroft en svoren tilhænger af dødsstraf og af at bygge flere fængsler.

- Fremmet den racistiske dødsstraf. Vi forlanger Mumia Abu-Jamal sat fri!

- Annonceret sine planer om at forøge militærudgifterne enormt, indbefattet opbygningen af et 'nationalt missilforsvar', som i virkeligheden er en del af en atom strike-first strategi. Bush har bombet Irak,

Assens – privatiseringskommune i Danmark

“Børnene er det dyrebareste, vi har. Når vi overlader pasningen til andre for at gå på arbejde, skal det ikke være til kolde forretningsmænd, der skal kunne tjene på at gøres vores børns hverdag og barndom ringere og billigere i drift,” sagde den daværende formand for forældrebestyrelsen i Østerled Børnehave i Assens, Henrik Nielsen, til Kommunistisk Politik for godt et år siden, da privatiseringen af børnehaverne i Assens var en realitet. Fra starten protesterede forældrene mod planerne, som Venstreborgmesteren Hans Ole Hansen og et borgerligt byrådsflertal gennemtrumfede. Borgmesteren var bonkammerat med den daværende bestyrelsesformand i Jydsk Rengøringselskab og politiske ordfører for Venstre Thor Pedersen, der fik kontrakten i Assens (og senere blev opkøbt af ISS).

Assens Kommune skulle være 'foregangskommune' for privatiseringen af børnepasningen – d.v.s. gøre børnene til en fed forretning for monopolerne. Den socialdemokratiske mod-

Det skulle være bedre og billigere - men det blev skidt og beskidt.

Assens har været 'foregangskommune' for privatisering af børnepasningen. Nu har alle fået nok.

stand mod privatiseringen var spag. Heller ikke BUPL satte sig op imod den. Dengang stod forældrene ret alene med modstanden.

Men godt et år efter har alle fået nok. Forældre, pædagoger, børnene – og de fleste almindelige mennesker i Assens. Det har været en eklatant fiasko. Det skulle være bedre og billigere – det blev skidt og beskidt. Børnepasningen skal tilbage i offentligt regi – ISS skal ud. Og i sidste uge nedlagde pædagogerne så arbejdet og gik til fagligt møde – med fuld opbakning.

Baggrunden for forældrenes og pædagogernes oprør er de alvorlige følger for pasningen af børnene, som privatiseringen har medført:

For at ISS kan sikre sig en god profit, er daginstitutionerne blevet påtvunget en nye række nye udgifter, som kun har kunnet hentes ud af de midler, som ellers er afsat til den daglige drift af daginstitutionerne. Med forringede arbejdsforhold for pædagogerne til følge - og dermed også forringede vilkår for pasningen af børnene.

Oveni kom en beslutning om, at ISS for at styrke profitten fremover vil trække yderligere penge ud af driftsbudgetterne. Penge, der angiveligt skulle gå virksomhedens afdeling for udvikling af det pædagogiske arbejde, men vil få nye alvorlige konsekvenser for pædagogernes arbejdsforhold og gå ud over pasningen af børnene/det daglige, pædagogiske arbejde i daginstitutionerne.

ISS blev af arbejdsnedlæggelsen og truslen om fortsat strejke tvunget til at give nogle indrømmelser. Efter et daglangt møde mellem ISS Care Partners og tillidsrepræsentanter og ledere fra de fire institutioner gik selskabet umiddelbart ind på at opfylde nogle af kravene. Andre krav fra pædagoger og bestyrelse skal forhandles. Tilliden til ISS' vilje til at gennemføre aftalerne kan imidlertid ligge på et meget lille sted, både blandt pædagogerne, som blev truet af ISS med kollektiv fyring, og af forældrene:

- Vi er ikke færdige endnu, siger forældrerepræsentant Søren Kjær. - Men vi har givet ISS en chance, så må vi se hvad der sker.

Bestyrelserne forlanger adgang til budgetter og regnskaber, som de skal have ifølge vedtægterne - hvad ISS har undladt. Og pædagogerne har opstillet en hel stribe krav til samarbejdet, som ISS nu vil forhandle om. Mo/Od

Udliciterer nu bistandsmodtagerne

Udliciteringen af aktiveringen af Assens Kommunes 300 bistandsmodtagere er i fuld gang. Fristen for virksomhederne og uddannelsesinstitutionerne til at svare på udbudsmaterialet - at komme med deres bud på aktivering - er 3. september. Herefter afgøres det så, hvilke private virksomheder, der overtager tvangsaktivering af folk på bistandshjælp.

Dermed er Assens Kommune godt på vej til at blive den første kommune i landet, hvor aktiveringen af bistandsmodtagere foregår stort set fuldt ud i privat regi. Hvor udnyttelsen af bistandsmodtagere som løntrykkere og billig arbejdskraft på det private arbejdsmarked er sat i system og skræddersyet efter arbejdsgivernes ønsker.

Venstre-kommunen Assens Kommune overhaler altså den socialdemo-

kratiske borgmester i Odense, samt formand for Kommunernes Landsforening, Anker Boye, indenom i det kommunale kapløb om at gå forrest i privatiseringen af tvangsaktiveringen af bistandsmodtagere. De borgerlige partier vil ikke vige tilbage for Socialdemokratiet i bestræbelserne på at udlicitere bistandsmodtagerne til gavn og glæde for erhvervslivet

I Odense er der godt 8500 bistandsmodtagere, hvoraf 45 pct. er langvarige kontanthjælpsmodtagere. Udliciteringen/privatiseringen af aktiveringen af de odenseanske bistandsmodtagere rammer i første omgang i alt 500 bistandsmodtagere. I Assens derimod er der ingen begrænsninger. Der privatiseres aktiviseringen rub og stub. Assens Kommune håber efter egne udtalelser på at blive "trendsættende" for hele landet.

ISS i strid modvind

I Assens gør pædagoger og forældre nu oprør mod de alvorlige konsekvenser, som udliciteringen af daginstitutionerne til ISS har medført, men Assens Kommune er ingen undtagelse. Overalt i landet, hvor ISS har overtaget arbejdsopgaver fra amter og kommuner, har resultatet været det samme. Det har ført til ringere arbejdsforhold og dårlige udførsel af arbejdet.

Den multinationale danske concern ISS har været en af de store vindere i kampen om udlicitering af offentligt arbejde indenfor rengøring, børnepasning, m.m. Mastodonten har virkelig forstået at rage opgaver, der tidligere blev løst i amtsligt eller kommunalt regi, til sig.

Men konsekvenserne af, at ISS har overtaget arbejdet, har efterhånden klart vist sig i form af dårlige service og væsentligt forringede arbejdsfor-

hold. Med udbredt utilfredshed og i massevis af protester til følge. Senest er forældre og pædagoger i Assens gået til kamp mod udliciteringen/privatiseringen af daginstitutionerne i byen, hvor Assens Kommune sidste år overlod pasningen af børnene til Jydsk Rengøringsselskab, der så siden er blevet opslugt af ISS. Forældrene og pædagogerne forlanger, at børnepasningen på ny overgår til kommunalt regi.

Desuden har ISS netop mistet rengøringen på Rigshospitalet i København. Tre andre private firmaer vandt den seneste udlicitering af rengøringen. Deres tilbud var klart billigere, end det ISS kom med, men de ansatte advarer mod at tro på, at arbejdsforholdene eller rengøringsstandarden dermed bliver bedre. De ansatte vil blive tvunget til at knokle endnu hårdere til en dårlig-

gere betaling og standarden af rengøringen vil om muligt blive endnu ringere end i dag.

I Greve opsagde byrådet kontrakten med ISS i marts i år. I Frederiksberg Kommune trak ISS sig selv ud af aftalen i januar, og i Aalborg har ISS efter mange problemer trukket sig fra kontrakten om rengøring af 140 kommunale institutioner pr. 1. juli. Og listen er længere.

Skandalerne omkring ISS's overtagelse af offentligt arbejde, rengøring, børnepasning m.v., hober sig op. Det er på tide at få smidt ISS og de øvrige private selskaber, der tjener fedt på privatiseringen af offentligt arbejde, på porten. At sætte en effektiv stopper for forringelserne af den offentlige service via udlicitering/privatisering.

Mo/Od

Musik med sjæl

Protestkoncert mod DR lørdag d. 1/9 kl. 14 på Rådhuspladsen

Danmarks Radio har vedtaget en programomlægning, der ikke alene betyder, at programmet FolkNu! bliver afskaffet, men også at folkemusikken som sådan bliver nedprioriteret til det rene ingenting. Derfor laver den nystiftede Komiteen til Folkemusikkens Fremme i samarbejde med det samlede danske folkemusikmiljø en protestkoncert på Rådhuspladsen i København, under parolen: *Ikke mere mainstream – vi vil have Musik Med Sjæl.*

Blandt arrangørerne kan nævnes: Folkemusikkens Fælles Sekretariat, Skagen Festival, Tønder Festival, Festivalen i Halkjær, Strib Vinterfestival, Copenhagen Irish Festival, Odense Folk Festival, Århus Folkemusik Festival.

Radioprogrammet FolkNu! blev igennem mange år til en særlig institution, hvor værterne ikke blot var pladevendere. De var derimod formidlere af hvad der skete på folkemusik scenen, både den danske og ude i verden, og medvirkede til at åbne mange nye lytters ører for den enorme bredde der er

i folkemusik. Det har bl.a. været gennem omtale og optagelser af koncerter og festivaler, så musikken kom ud til et meget større publikum. Programmet var også en aktiv del af musikmiljøet og understøttede unge og talentfulde musikere i internationale konkurrencer.

Nedskæringerne i DR programflade kommer samtidig med at de har fået den fjerde radiokanal, hvilket ikke har dæmpet den utilfredshed der er med radiodelsen. Det kulturudbud der fylder op i æteren er den amerikanske døgnfluepop, sport og royale begivenheder. Kort sagt ugeblad på radiobølger. Dette er ud fra devisen at der skal tjenes penge på kultur. Sport og musik er en vare som alle andre og jo flere lyttere en musik genre har desto flere kunder til pladeselskabet. Danmarks Radio fremhæver gerne sig selv som en public service-radio med en særlig forpligtigelse til at sørge for at også nichegenrer og ikke-kommercielle bands får en chance i konkurrencen

mod ensformigheden. Men i virkeligheden opfører DR sig som en reklamekanal, hvis væsentligste prioritering er åben mikrofon for underholdningsindustrien.

Protestkoncerten er lagt den 1. september hvor Danmarks Radio går i luften med den fjerde radio kanal og har en lukket gallakonzert i Radiohusets Koncertsal.

Makedonien

NATO rykker ind

For tredje gang rykker NATO ind i et land i eks-Jugoslavien - foreløbig med 3500 elitesoldater.

Officielt er det for at afvæbne det albanske UCK, og det vil være slut om en måned.

En politisk aftale indgået tidligere på måneden mellem de makedonske og albanske partier - under overværelse af Makedoniens præsident Boris Trajkovski, NATOs generalsekretær George Robertson og EUs udenrigspolitiske udsending Javier Solana -, har etableret våbenhvile i den syv måneder gamle borgerkrig, har banet vejen for NATO-styrkerne.

Albanerne udgør godt en tredjedel af Makedoniens 2 mio. indbyggerne, mestendels bosat i deres traditionelle områder og landsbyer. Ved oprettelsen af Makedonien som 'selvstændig' stat i 1991, der var et led i USA's, Tyskland og EUs bevidste opsplittingsstrategi for Jugoslavien, anerkendtes den store albanske befolkningsgruppes rettigheder ikke. De blev i stedet påtvunget en 'makedonsk identitet'.

Aftalen anerkender en del af de albanske krav om ligestilling med den

makedonske befolkning. Og sikrer nogle væsentlige mindretalsrettigheder. Som det vigtigste anerkendes det albanske sprog som landets andet officielle sprog. Det får konsekvenser for f.eks. undervisning og uddannelse. Og bl.a. skal politistyrken i højere grad afspejle antallet af albanske indbyggere i Makedonien.

Den danske general Gunnar Lange er sat i spidsen for NATO-hæren - som hovedsagelig omfatter engelske specialstyrker (1900 mand). Desuden vil der deltage soldater fra Frankrig (Fremmedlegionen, 550), Italien (500) og Tyskland (500), hvad der kræver en parlamentsgodkendelse. 350 kommer fra Grækenland. Canada, Den tjekkiske Republik, Ungarn, Tyrkiet, Holland, Belgien, Spanien og Norge sætter 250 soldater eller mindre ind hver.

Der vil ikke direkte deltage amerikanske tropper, men USA leverer logistisk støtte.

Dermed er en række lande, der har direkte interesser i at blande sig i Makedonien, som Grækenland og Tyrkiet, nu også militært til stede i konflikten.

Og Danmark stiller altså med en general i spidsen for det hele - Operation 'Essential Harvest' (Vigtig Høst).

Den kommanderende officer er imidlertid den engelske brigadegeneral Barney White-Spunner.

Ifølge CNN skal der være truffet en aftale mellem NATO, den makedonske regering og UCK om antallet af våben, der skal overdrages. Der har været anslået et tal på en indsamling af op til 3000 våben - en brøkdel af det antal UCK skønnes at råde over (60.-80.000). En indsamling af så store våbenmængder som de sidstnævnte vil ikke kunne afsluttes på en måned, selv hvis UCK ville være med dertil. NATO meddeler, at der er fastlagt et ufravigeligt tal for indsamlingen af våben - men at det ikke vil blive offentliggjort.

- Antal og type er meget vigtigt, siger Gunnar Lange fra hovedstaden Skopje, som er udgangspunktet for NATO-hæren.

- Men vi er i en region, hvor de igen kan bevæbnes, kan finde nye våben, så det er langt vigtigere, at tilliden og gennemførelsen af den politiske aftale giver dem grund til ikke at begynde at kæmpe igen.

Hvorfor er det da så vigtigt, at NATO rykker ind for at 'sikre afvæbning', når den reelt set er uden den store betydning?

Det sagde Lange ikke noget om på pressemødet.

Den makedonske 'fredsaftale' er i de internationale medier blevet fremstillet som en enorm diplomatisk succes for EU og NATO. Uden 'massivt pres' på parterne ingen aftale og en fortsat blodig krig, hedder det. Men NATO-landene har fået noget til gengæld: Makedonien er det tredje sted i Eksjugoslavien - efter Bosnien og Kosova - som de okkuperer militært. Igen i rollen som 'fredsvogtere' - der imidlertid hver gang har ført til nye konflikter og krig.

Propagandaen skal skabe det indtryk, at uden NATO ville alt ende i kaos og blodbad og etniske udrens-

Tyskland: Fri bane for nazi

900 tyske nazister gik den 18. august i parade i Rudolf Hess' hjemby Wunsiedel, efter at den bayerske forvaltningsret i München havde 'godkendt' den. Den ophævede dermed et forbud fra forvaltningsretten i Bayreuth og fra bystyret i Wunsiedel. Dermed kunne en march gennemføres for første gang i 10 år. Dermed er vejen banet til nye faste markeringer og legalisering af nazi i gaderne. Forbudet mod at valfarte til hans grav på kirkegården i Wunsiedel opretholdes indtil videre.

Omkring 400 antifascister, indbefattet byens borgmester, gik i demonstration under et stort politiopbud. Lige så mange politibetjente beskyttede nazisterne.

Rudolf Hess - Hitlers stedfortræder - begik som 93-årig selvmord 17. august 1987 i Spandau-fængslet i Berlin som den sidste af de i Nürnberg dømte krigsforbrydere. Han betragtes af nazisterne som noget i retning af 'den sidste tyske helt', og hans dødsdag søges markeret med 'mindemarcher'.

Også andre steder, i og udenfor Tyskland, er der gennemført Hess-arrangementer. I Rotenburg ved Fulda opløste politiet en teltelejr med ca. 40 nazister. Da den blev genoptaget, arresteredes nitten personer. I Hillerød gennemførtes først i august en ulovlig march, der havde samlet tyske, danske og nordiske nazister.

Arbejdsløsheden eksploderer overalt

Den økonomiske verdenskrise afspejler sig i hastigt voksende massearbejdsløshed. I Japan er arbejdsløsheden den største siden 1953. Stadig flere lande er i recession.

Den økonomiske verdenskrise afspejler sig i hastigt voksende arbejdsløshedstal - og der er ingen steder opmuntrende tegn at hente. Det er allerede den største krise i et kvart århundrede - siden den store krise i 70'erne. Massearbejdsløsheden vil blive ved med at vokse - og de store monopoler fortsætter dagligt annonceringen af nye massefyringer.

I Japan har landets største elektronikvirksomhed Hitachi meddelt, at den skærer 20.000 jobs bort på verdensplan, svarende til 6 pct. af dens personale. Computerchip-producenten Toshiba har samtidig meddelt, at også den fjerner 20.000 jobs - 10 pct. af dets samlede stab. I sidste uge meddelte Fujitsu, at det nedlægger 16.000 jobs (10 pct. af arbejderne), og også elektronikgiganten NEC har skåret i samme størrelsesorden. Den avancerede japanske elektronikindustri er hårdt ramt af den globale økonomiske krise og nedgangen i salget af elektronik og computere.

Allerede før de seneste meddelelser var den japanske arbejdsløshed rekordstor. Den blev opgjort til 3,3 mio. - svarende til 5 pct. af arbejdsstyrken. Det er den højeste arbejdsløshed i Japan siden 1953, da regeringen for første gang foretog en opgørelse!

I Taiwan vokser arbejdsløsheden kraftigt - med en halv procent i alene i juli til 4.92 pct., svarende til 485.000. Da 'ikke-aktive' jobsøgende ikke medregnes, er det virkelige tal snarere 7 pct., siger statistikdirektoratet. Og de officielle tal vil vokse resten af året. Også de øvrige i sin tid så berømmede 'tigerøkonomier' i Sydkorea, Singapore og Hongkong er tilbage på punktet for den dramatiske krise i 1998. De er 'svage som killinger', som en japansk avis skriver.

En lang række andre 'fremvoksende

økonomier' i Asien og Latinamerika rammes også hårdt og akut af recessionen i USA, som aftager halvdelen af deres eksport. I Latinamerika eksploderer den i forvejen enorme massearbejdsløshed - ledsaget af omfattende kampe fra de arbejdsløses side og af folkelige protester mod regeringernes IMF/Verdensbankdikterede budgetnedskæringer.

I USA meldte sæsonkorrigeret 393.000 arbejdere sig til understøttelse i ugen der sluttede 18. august ifølge det amerikanske arbejdsministerium. Det samlede antal understøttede er på 3.18 mio., det højeste antal i 9 år, og den officielle arbejdsløshedsprocent på 4,5 pct. i juli.

- Selv hvis økonomien begynder at komme sig, vil selskaberne blive ved med at skære jobs væk, siger seniorøkonom Drew Matus, Lehman Brothers. - De skal først se en stabil fremgang, før de igen tilbyder jobs. Han forventer at arbejdsløshedsprocenten vil være 5 ved årets udgang.

I EU-landene er situationen endnu værre. I Tyskland voksede den til 9, 2 pct. i juli, i Frankrig til 8.9 pct. i samme måned, og i Storbritannien er den nu på 3.2 pct. EU-landene som helhed er nu officielt i recession - med en nedgang i væksten to kvartaler i træk. Den europæiske telekommunikationsindustri har nedlagt 345.000 arbejdspladser i år, mange af de største som British Telecommunications og Deutsche Telecom gennem frivillig afgang efter privatisering - og i sidste uge annoncerede finske Sonera og France Telecom yderligere 4000 afskedigelser.

Stadig flere lande og regioner meldes i recession: USA er det, EU-landene og ASEAN-landene er det. Det samme gælder Latinamerika som helhed, hvor de foreløbige forventninger til væksten i år er nedjusteret fra 4 pct. til 2 pct. -pp

Den globale våbenhandel slår rekorder

Våbenindustrien i de imperialistiske lande er ikke i krise. For tredje år i træk var der i år 2000 en kraftig stigning i våbensalget. Værdien af den globale våbenhandel steg til 36.9 mia. dollars fra 34. mia. i 1999. De fattige lande er hovedaftagerne af konventionelle våben - de indgik våbenkontrakter til anslået 24.5 mia. dollars, omkring 2/3 af den af den samlede handel. Siden 1990 har u-lande stået for mere end 70 pct. af den globale våbenimport.

USA er verdens største våbeneksportør og står for næsten halvdelen af det globale våbensalg (49.7 pct.). Amerikanske våbenfabrikanter oplevede en enorm fremgang i 2000: de indgik kontrakter for 18.6 mia. dollars - en næsten 50 pct. stigning fra 12.9 mia. i 99. Heraf gik 68 pct. til fattige lande. En enkelt ordre på 80 F-16 fly til de Forenede Arabiske Emirater beløb sig til 6.4 mia. dollars.

På våbeneksportørlistens andenplads kommer Rusland med en eksport til 7.7 mia. dollars, derefter Frankrig med 4.1 mia., Tyskland (1.1 mia), Storbritannien (600 mio.), Kina (400 mio.) og Italien (100 mio.)

De Forenede Arabiske Emirater var den største våbenimportør i 2000, fulgt af Indien (4.8 mia. dollars) og Sydkorea (2.3 mia.) med Pakistan lige i hælene. Kinas våbenimport faldt betragteligt (fra 2,7 mia. til 400 mio. dollars), mens dets eksport er begyndt at vokse.

Ruslands vigtigste kunder er Indien og Kina.

Udsigterne for våbenhandelen - og for våbenfabrikanterne i det hele taget - er særdeles lyse. Oprustning og er et af de herskendes traditionelle svar på økonomiske kriser. George Bush har med sin omstrukturering og modernisering af den amerikanske hær og stjernekrigsprojektet hævet det amerikanske rustningsbudget betragteligt. Og alle verdens øvrige stormagter - EU, Rusland, Japan og Kina - følger trop med større militærudgifter.

Fupmagernes uransagelige veje

I DISSE PRIVATISERINGS- OG UD-liciteringstider er det skønt at have en god forsikring, hvor man er dækket ordentligt ind. Min forsikring er skide dyr, men man er jo villig til at betale en hel del for ikke at komme til at stå med uforudsete udgifter, der kan vælte den hårfine balance, det af og til er muligt at holde mellem indtægter og udgifter.

Lad mig indrømme det med det samme: Jeg har bill!! Det er for dyrt, det er unødvendigt, og det er miljø-mæssigt helt ude af proportioner, - men det er en stor hjælp i min dagligdag og i mine forskellige erhvervsmæssige aktiviteter. Bilen er selvfølgelig forsikret, - kaskoforsikret!, og det er saftsussemig en pebret præmie, der betales. Men som sagt: - Det er nødvendigt for at undgå pludselige udgifter.

For ikke så længe siden bakkede min bil op i en anden bil. Min bil - den ustyrlige gavtyv - havde skylden, så jeg var lykkelig over at have min forsikring. Der skete intet med min bil, men modpartens skulle repareres for 5.000 kr. Min første tanke var, at da det var min første skade, så havde det måske slet ingen indflydelse på min årlige betaling. (Hvor naiv kan man være?)

Der gik et par uger, så fik jeg brev fra forsikringsselskabet. Jeg kunne vælge at betale de 5.000 kr selv, eller lade selskabet betale og så få forhøjet min forsikringspræmie de næste 3 år. Forhøjelsen ville over de 3 år udgøre godt 11.000 kr!!!!

Det ville sgu være billigere at gå i banken og låne pengene. Mit forsikringsselskab havde i sinde at tjene godt 6.000 kr på, at jeg gjorde brug af min forsikring! En fortjeneste på over 100%!!

Jeg forstår pludselig meget bedre,

hvorfor forsikringsselskaberne har så ustyrlig mange penge! Til gengæld har jeg lidt svært ved at forstå, hvad i helvede jeg skal med en forsikring??

NU VI ER VED FUPMAGERNES uransagelige veje, kommer jeg til at tænke på, om Villy Søvnald fra SF mon har en forsikring mod at skyde sig selv i foden i søvne.

I et desperat forsøg på at profilere SF som de smås beskytter, - og måske især som de gamles beskytter (det er som regel op til et valg meget, meget populært at tænke på og tale om de gamle i vores samfund), forsøger Søvnald sig med et forslag om at betale de frivillige besøgsvenner et samlet beløb på 50 millioner kr for deres ulejlighed. Hvad har idioten forestillet sig?

Hjemmehjælperne er presset til det yderste og har ikke en chance for at udføre det arbejde, som de gerne vil. I den situation stiller klaphatten Søvnald et forslag om at tilføre 50.000.000 kr til at udbygge de private initiativer på ældreområdet.

Jeg er sikker på, at besøgsvennerne udfører en god og nødvendig opgave, men hvis Søvnald mener, at han kan presse 50 millioner kr. ud af det offentlige, så skulle de da ved gud gå til en forbedring af den offentlige hjemmepleje.

Søvnalds og SF's forslag er en hånds-rækning til nedprioriteringen af hjemmeplejen, til forværringen af forholdene for de ældre og hjemmehjælperne og til tanker om yderligere privatisering af det sociale område.

Godt forsøgt, Søvnald!, men der er vist stort set ingen, der er hoppet på den dødssejler.

RUNDT OMKRING I LANDET Florerer alverdens tumpede ideer om, hvordan man på den mest effektive måde kan få smidt eleverne ud af folkeskolen efter 9.klasse.

Det koster for meget at have de unge mennesker til at gå i 10.klasse, og det forsinker muligheden for at trække profit ud af deres arbejdskraft. Derfor

er det uhyre trendy blandt politikerne og deres lokale rygklappere at forsøge at få børnene i skole, når de er 5 år, og så ellers få dem smidt ud igen efter 9.klasse.

Først har man kørt kampagner, der skulle gøre det mindre tillokkende at gå i 10. klasse. De virkede ikke helt efter hensigten, fordi mange af de unge er usikre på, hvad de vil efter skolegangen, og derfor har brug for et 10. skoleår, hvor de udvikler sig fagligt og personligt i trygge rammer.

Nu har man så i en række af landets kommuner bedt skolevejlederne om at vejlede de unge, således at en større og større procentdel går frivilligt efter 9.klasse. Man kan selv forestille sig, hvor god den skolevejledning er, når vejlederen har en fastsat kvote at gå efter!

Store usikre Peter har brug for et år mere i skolen, men da det ikke passer ind i kvoten, skal han "vejledes" hele vejen ud på teknisk skole, så han kan passes ind i planerne!!

3. etape på vejen mod nedlæggelse er så 10.klasseskolerne, hvor man "skaber et særligt ungdomsmiljø". Sandheden er, at det næsten er lykkedes at isolere de unge på afsondrede anstalter, hvor de fleste af dem slet ikke trives.

Resultatet er, at stadig færre søger dette misfoster af et tilbud, og i sidste ende kan politikerne nedlægge det hele og konkludere, at der ikke mere er interesse for 10.skoleår, - fuldstændig som de samme politikere havde forudset!

KJ

Netavisen

- det daglige tillæg til
Kommunistisk Politik

www.apk2000.dk

Den 21. august 1968 - 33 år efter

Af Klaus Riis

Den sovjetiske invasion af Tjekkoslaviet den 21. august 1968 afslørede for en hel generation af unge revolutionære, at Sovjetunionen var forvandlet fra et socialistisk land til en socialimperialistisk supermagt

Den 21. august 1968 rullede de sovjetiske tanks ind i Tjekkoslaviet i en militær besættelse, der også involverede alle Warschawapagtlande minus Rumænien (samt Albanien, der af den sovjetiske revisionistiske ledelse var 'lagt på is'). For en hel generation af unge revolutionære verden over, der søgte mod et kommunistisk ståsted, blev det en afslørende begivenhed: Sovjetunionen kom ikke som befrielse, men som besættelsesmagt. Siden blev det en vane: Besættelsen af Afghanistan i 1979 overraskede ingen.

Men i Vietnamkrigens og ungdomsoprørets '68 var det en dramatisk lektion i international klassekamp: Kritikken af den sovjetiske revisionisme blev konkret. Indholdet i striden i den internationale kommunistiske bevægelse, der siden SUKPs 20. kongres i 1956 var blevet spaltet, blev anskueliggjort på dramatisk vis. Med invasionen af Tjekkoslaviet understregedes det, at Sovjetunionen ikke længere var et socialistisk land, men var blevet en aggressiv socialimperialistisk supermagt, der befæstede sin position på militær styrke. En ny imperialistisk supermagt, der samarbejdede med og udfordrede den globale reaktions hovedcentrum, den amerikanske imperialisme, der i '68 optrappede den forbryderiske aggressionskrig i Vietnam med napalm, tæppebombninger og stadig flere demoraliserede soldater.

Pragforåret

I den borgerlige historieforfalskning satte den sovjetiske invasion en stopper for 'foråret i Prag', for Dubcek og hans 'socialisme med et menneskeligt ansigt', der fortsat lovprises som en af

historiens ulyksalige aborter, som senere Gorbatjovs perestrojka. Men der var intet socialistisk ved Dubcek: hans 'socialisme' var en platform for at føre Tjekkoslaviet over i den vestlige lejr, nøjagtig som Solidaritet i Polen og Charta 77 i Tjekkoslaviet senere var det. Da Dubceks program blev realiseret efter Murens fald for 10 år siden var Dubcek glemt, ingen havde brug for ham mere.

Men i '68 fandtes der stadig illusioner. Den 9. april 1968 offentliggjorde Dubcek-klikken deres aktionsprogram for hastig tilbagevenden til kapitalismen - 'Prag-foråret'. I Albanien svarede Enver Hoxha med artiklen 'Hvor er Tjekkoslaviet på vej hen' (21. april '68):

'Den nye ultrarevisionistiske linjes teoretikere (...), skrev Enver Hoxha, 'præler af, at Tjekkoslaviet 'udstikker nye veje i et uudforsket terræn', og at hvad der nu sker i Tjekkoslaviet er 'den første erfaring med ægte demokratisk socialisme i verden'. Når man ser, hvad der sker og oversætter fraserne til normalsprog bliver det indlysende, at kapitalismen restaureres fuldstændigt i Tjekkoslaviet. Det såkaldte 'aktionsprogram' (...) offentliggjort som 'Den tjekkoslovakiske vej til socialismen' er yderligere bevis derpå.'

'For øjeblikket konsolideres de forskellige magthavende kapitalistiske klikers politiske position i Tjekkoslaviet. Denne proces vil fortsætte frem til de kommende valg, hvor de rehabiliterede borgerlige klikere, som blev pillet fra magten af revolutionen, håber at genvinde deres tabte borgerskab og igen fuldstændigt sidde med magten i hænderne. Og de vil naturligvis tage magten, og dele den med hinanden, ikke af venlighed, men som ulve på jagt. Jungleloven vil herske dér; uanset hvad Tjekkoslaviets "Kommunistiske" Partis program fortæller, der uden at rødme hævder 'at det for den nuværende etape er karakteristisk, at der ikke længere eksisterer antagonistiske klasser'.

'De sovjetiske revisionister', skrev han videre, 'vil aldrig gå med til den

Enver Hoxha - afslørede "Prag-foråret" og sovjetledelsen.

udvikling, som nu går for sig i Tjekkoslaviet, selv om de selv er på vej mod kapitalistisk genrejsning i Sovjetunionen.'

Og Enver Hoxha spurgte: 'Hvad gør de modige mennesker i Tjekkoslaviet, de ægte marxist-leninister og arbejderklassen? Hvorfor er de tavse og tillader kujoner og fascister at spankulere rundt i gaderne, påtvinge hvid terror og fabrikere alvorlige situationer, der driver folk til selvmord? Hvem er det, de revolutionære frygter? Er det at de vil respektere deres partis 'legalitet' og det proletariske 'diktators' love? Men i Tjekkoslaviet i dag eksisterer denne legalitet ikke, og hverken partiet eller statsmagten tilhører længere de revolutionære eller arbejderne. De er blevet til et borgerligt parti og til borgerskabets diktatur.

Kommunisterne og arbejderklassen verden over tror, at Tjekkoslaviets revolutionære og arbejderklasse vil gå ud i gaderne og forsvare folkets, socialismens og det proletariske diktators interesser (...) og ødelægge Novotny- og Dubcek-klikernes rådne fæstning. Det er den eneste måde, som ikke vil være vand på sovjetrevisionisternes mølle, men alene modsvarer det tjekkoslovakiske folks, socialismens og den proletariske verdensrevolutions interesser.'

Invasjonen i marxistisk-leninistisk lys

Men de tjekkoslovakiske marxist-leninister og arbejderne havde tabt deres revolutionær årvågenhed, de lod sig lulle ind i de revisionistiske demagogers ordspind - og måtte betale en høj pris. Den 21. august kom i stedet det sovjetiske svar: tanks. Var Dubcek (der i sit program tog afsæt i de sovjetiske revisionisters opgør med Stalin og det socialistiske Sovjet og proletariats diktatur) et produkt og en videreudvikler af den revisionistiske kontrarevolution i 'specifik tjekkoslovakisk form', så blev han og tilsvarende kræfter slået ned af den væbnede sovjetrevisionistiske kontrarevolution. I mere end 20 år måtte de i alle såkaldte østbloklande vente på deres ny chance, som kom med Gorbatsjov.

De kapitalistiske klikker måtte vente - men så gennemførte de alt det, 'Pragforåret' lagde op til: den fuldstændige genrejsning af det gamle system, overgangen til den vestlige lejr, udbygningen og forarmelsen af det tjekkiske og det slovakiske folk af deres nationale kapitalister og af de globale multinationale.

Enver Hoxahs Albanien fordømte Sovjets og Warschawapagtens invasion - og brød umiddelbart og formelt med 'den nu aggressive' militærpagt:

'Alle de medlemslande af Warschawapagten, hvor revisionistklikker er ved magten (med undtagelse af Rumænien) angreb Tjekkoslaviet på perfid fascistisk vis - det vil sige: de brugte Warschawapagten som redskab til at undertrykke og slavebinde et af dens medlemslande.' (Om den nuværende internationale situation, Rapport til Albanien Arbejdets Partis CK 5. september 1968).

Og han fortsatte:

'Den store krise i de moderne revisionisters lejr bekræftes og vokser sig dybere for hvert år. Alle disse begivenheder og alle dem, der nødvendigvis må følge i fremtiden, som vil blive endnu mere katastrofale for revisionisterne, er et resultat og en konsekvens af deres forræderi mod marxismen-leninismen, af den kapitalistiske vej, de er slået ind på i ideologi, politik og økonomi, i organiseringen af partiet, staten og økonomien.

Russisk tank i prag, 21. august 1968

De sovjetiske og de øvrige revisionisters likvidering af socialismens resultater i deres lande, omdannelsen af de marxistisk-leninistiske partier til borgerlige, socialdemokratiske partier og omdannelsen af deres økonomier til kapitalistiske økonomier har som uundgåeligt resultat medført en forvandling af deres indenrigs- og udenrigspolitik til en chauvinistisk, undertrykkende, fascistisk politik, en politik, hvor de behersker deres folk med magt og terror (...)

Hele dette forræderiske forløb, som Krustjov-revisionisternes og deres lakajer har fulgt siden SUKPs 20. kongres, er en uafbrudt serie af gevaldige nederlag for dem. De pyramider, de har rejst langs denne vej, er pyramider med vaklende og rådne fundamenter, rejst med desperate anstrengelser, som har afsløret dem totalt og definitivt ikke bare i de revolutionære kommunisters og den internationale kommunistiske bevægelses øjne, men også for alle ærlige mennesker i verden.'

Lære for nutiden

Når man genlæser disse ord fra en stor marxist-leninist fra for 33 år siden, bliver man slået af deres fremsynethed. Fra dette punkt - invasionen af Tjekkoslaviet - var det ikke tilladt at nære nogen illusioner til den moderne revisionisme, dens karakter, dens hensigter. I samme år stiftedes den første partibyggede marxistisk-leninistiske organisation i Danmark KFML (Kom-

munistisk Forbund Marxister-Leninister) for at genskabe et revolutionært kommunistisk parti til afløsning for det DKP, der trods alle sine revolutionære fortjenester i fortiden (og først og fremmest under besættelsen af Danmark), var blevet et satellitparti for SUKP, der forsvarede dets genrejsning af kapitalismen frem til den bitre ende, fra nederlag til nederlag, og forsvarede enhver aggression, der fulgte.

Perioden hvor de revolutionære kommunister, arbejderklassen og verdens folk måtte føre kamp mod to supermagter - den amerikanske imperialisme (og dens lakajer) og den sovjetiske socialimperialisme (og dens lakajer) - var kommet. Tiden hvor nye kommunistiske partier måtte skabes verden over i benhård kamp mod de degenererede socialdemokratiske revisionistpartier, der støttede sig på og støttedes af det revisionistiske Sovjet. Nu forkyndte de ikke længere kamp mod imperialismen på liv og død, men 'fredelig sameksistens' med den amerikanske imperialisme. Vejen til socialismen, fortalte de, kunne blive en 'fredelig' spadseretur (à la Chile). I de såkaldt socialistiske lande, meddelte de alverden, var 'klassekampen slut', der eksisterede hverken klasser eller klassekamp dér, og derfor var der ikke brug for arbejdernes klasseherredømme. 'Proletariatets diktatur' blev afløst af 'hele folkets stat'.

Det var perioden, hvor socialismen i disse lande forvandlede til en karikatur, et vrangbillede. Befrielse blev til

besættere. Den Røde Hær, der havde spillet en hovedrolle i at tilføje nazismen et afgørende nederlag, blev til et redskab for aggression.

Nederlag på nederlag: Det er revisionisternes historiske bestemmelse. Men deres nederlag blev folkenes og socialismens verdenshistoriske tragedie. I sidste ende må arbejderklassen og folkenes bøde dyrt for manglende revolutionær årvågenhed, for at fæste lid til socialdemokrater og revisionistiske demagoger.

Den provestlige kontrarevolution i Tjekkoslovakiet, der blev slået ned af den sovjetrevisionistiske kontrarevolution, og ikke blev stoppet af arbejderklassen, kommunisterne og revolutionen, blev en generalprøve på det senere forløb, som nu markeres med '10-årsfestligheder': Murens fald, 10-året for 'kuppet' i Sovjetunionen og den påfølgende opløsning, den definitive forkastelse af de bankerotte revisionistiske regimer i den sovjetiske lejr. Vesten blev 'sejrherr'. De to kontrarevolutioner - den revisionistiske og den provestlige åbne kontrarevolution - spillede sammen i en forfærdelig regressiv bevægelse.

Den 21. august 1968 var en milepæl i denne proces: gravlæggelsen af socialismen i Europa (minus Albanien i nogle årtier endnu), en skammens dag for socialismen og en definitiv afsløring af revisionismen.

Men det var også en dag, der markerede begyndelsen til noget nyt: til skabelsen af nye marxistisk-leninistiske partier, en ny international kommunistisk bevægelse, der er vokset op i kamp mod den moderne revisionisme, og bliver voksne i det 21. århundrede, hvor imperialismens 'triumfer' uvægerligt fører til nye revolutionære situationer, til en ny runde af proletariske revolutioner.

De, der stadig tror, at det revisionistiske Sovjet var et 'bolværk' mod den globale udplyndring af arbejderklassen har intet lært. Og dem, der vil erstatte den sovjetrevisionistiske supermagt med et nyt revisionistisk forbillede, som det kapitalistiske Kina og dets 'socialistiske' venner, gentager en dumhed, som længe har været en forbrydelse.

Støt det palæstinensiske folks intifada!

Den 28. september er det 1-års-dagen for starten på det nuværende palæstinensiske oprør – Al Aqsa-intifadaen, der blev antændt af den nuværende israelske premierminister Ariel Sharons provokatoriske besøg til Al Aqsa-moskeen på Tempelbjerget i Jerusalem.

Dagen vil blive markeret over hele verden: Der er i det forløbne år blevet skabt en stadig voksende solidaritetsbevægelse med det palæstinensiske folk, som kan antage samme omfang som Vietnambevægelsen i 60erne og 70erne. Den er langt fra kulmineret: Det bliver stadig tydeligere, at Israel aldrig vil acceptere en levedygtig og selvstændig palæstinensisk stat, og at det lægger op til en afgørende konfrontation med det palæstinensiske selvstyre og Yassir Arafat – en fordrivelse eller massakre på de palæstinensiske myndigheder og en permanent besættelse til understøttelse for en aggressiv bosættelsespolitik. Også i Danmark er der taget initiativ til demonstrationer og protester på årsdagen – foreløbig i København, Odense og Århus.

Det står stadig mere klart for verden, at Israel hele vejen igennem har haft en 'skjult dagsorden'. Den såkaldte Oslo-fredsproces har ikke været seriøs – fra Israels side. Dens afgørende forudsætning: at den skulle føre til dannelsen af en levedygtig palæstinensisk stat har Israel aldrig anerkendt. Selvom Israel søger at fremstille sig som 'offer' ser hele verden, at Israel har druknet Oslo-aftalerne i palæstinensisk blod. Med George Bushs USA som en pålidelig og sikker støtte, der ikke bare forsyner Israel med højteknologiske våben og penge, men også blokerer for ethvert skridt fra det internationale samfund til at sikre opfyldelsen af palæstinenserne legitime rettigheder.

Israel fører krig for annekser af mere palæstinensisk land og for at knuse det palæstinensiske folk og dets institutioner – indbefattet dets politiske ledere.

Alt hvad Israel gør strider mod folkeretten: Det er en besættelsesmagt – men også for okkupationsmagter gælder regler. Med sin likvidationspolitik af palæstinensiske ledere har Israel indledt et uhyrligt kapitel i sine systematiske krænkelser af international ret – det er en kriminel terrorstats handlinger.

Det mest fremtrædende offer for denne kriminelle politik har været Abu Ali Mustafa, lederen af den næststørste organisation i PLO – Folkefronten til Palæstinas Befrielse PFLP. Hans begravelse i ramallah blev en national palæstinensisk enhedsmanifestation – en demonstration af alle de palæstinensiske politiske kræfters vilje til at stå sammen i den ny fase af krigen mellem Israel og Palæstina, som nu er blevet indledt: Overgangen fra stenkast til guerillakrig. Den 63-årige Abu Ali Mustafa blev leder af PFLP, da den tidligere formand Georg Habash i sommeren 2000 trak sig tilbage. PFLP er medlem af det palæstinensiske PLO og dens næststørste organisation, men har afvist den såkaldte 'fredsproces', som Arafat indgik i. Under intifadaen er PFLPs indflydelse blandt palæstinenserne blevet væsentlig styrket.

PFLP definerer sig som en marxistisk-leninistisk organisation, og som den palæstinensiske arbejderklasses fortrøpsorganisation. Det arbejder for et frit, demokratisk og uafhængigt Palæstina i hele Palæstina. Dets mål er at etablere en demokratisk og socialistisk stat. Abu Ali Mustafa og PFLP har hele tiden vendt sig mod Oslo-aftalerne og de indrømmelser, den palæstinensiske side har gjort.

Historien har givet Mustafa og PFLP ret.

Ved 1-års-dagen for intifadaen har palæstinenserne kun en mulighed: den væbnede kamps vej.

Læs også APKs centralkomité's udtalelse s. 22

Det danske folk må sige fra

Udtalelse fra APK

Det skændige og fejge terrormord på Abu Ali Mustafa, lederen af Folkefronten til Palæstinas Befrielse PFLP, de optrappede og massive angreb på de palæstinensiske områder, overtagelsen af den fulde kontrol med hele Jerusalem og den barbariske økonomiske strangulering af palæstinenserne, som savner vand, medicin o.s.v. – viser, at Israel ikke har accepteret og ikke vil acceptere, at palæstinenserne bygger en levedygtig og uafhængig stat. Sharons militære og økonomiske aggression er et udtryk for, at Israel kun på skrømt har forhandlet 'fred'.

'Fredsprocessen' er blevet dræbt af Sharon og hans regering og af den israelske hær med dens avancerede våben, leveret af USA.

Den israelske aggression er foregået i ly af supermagten USA, der stiltiende har bifaldet og accepteret den – og dermed en stadigt eskalerende aggression, der øger spændingen i hele Mellemøsten og truer med at kaste området ud i en ny krig.

Den barbariske israelske undertrykkelse har imidlertid ikke fået palæstinenserne til at opgive deres modstand. De kæmper for at overleve som folk og som nation – mens Israel gennemfører den største etniske udrensning, der er set siden 2. verdenskrig. En desperat kamp med sten og selvmordsbomber mod en knusende overlegen højteknologisk militærmagt.

Den nuværende intifada har den 28. september været 1 år – og det er blevet stadig mere klart for verdens folk, at palæstinenserne kæmper for en retfærdig sag, mens Israel i strid med folkeretten og FNs resolutioner med sin aggressive besættelses- og bosættelsespolitik med alle midler vil forhindre palæstinenserne i at få opfyldt deres legitime nationale og demokratiske rettigheder.

Det er på tide, at palæstinenserne ser den stadig voksende sympati verden over udtrykt i en konkret støtte til deres intifada og deres retfærdige kamp. Vil den danske regering ikke sige fra over for Israel – så må det danske folk gøre

det.

I Danmark som over hele verden udvikler sig en magtfuld solidaritetsbevægelse med det palæstinensiske folk, som samles om disse krav:

Stop massakren i Palæstina - Støt Intifadaen!

Øjeblikkelig tilbagetrækning af de zionistiske besættelsesstyrker!

For alle palæstinensiske flygtningsret til at vende tilbage!

For det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse, indbefattet retten til at danne en uafhængig og selvstændig stat med Jerusalem som hovedstad!

Bojkot israelske varer og turisme!

Det danske folk støttede jøderne mod nazisternes forfølgelse. Solidaritetsbevægelsen i dag vender sig mod et nyt folkemord, begået af den aggressive israelske stat.

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Centralkomiteen

28. august 2001

Elever går på barrikaderne

Landet over har en række gymnasier over 28 elever i klasserne, hvilket der aldrig før har været. Tidligere var der et loft for klassekvotienter som for længst er blevet fejlet væk, og nu oplever studerende landet over, at gennemførelsen af højere klassekvotienter er en realitet.

Situationen lige nu er sådan, at f.eks. har Falkonergårdens Gymnasium og HF(Frederiksberg) 31 elever i en klasse og 30 i flere klasser, på HF-Centret Efterslægten (København) har man 29 elever i flere klasser, men værst ser det ud i en klasse på Nakskov Gymnasium, her er der 34! elever i en klasse (*Husk på at lokalerne er bygget til 24!*).

Danske Gymnasieelevers Sammenlutning (DGS) og Lands sammenslutningen Af Kursusstuderende (LAK) mener, at forhøjede klassekvotienter betyder dårligere forhold for både lærere og elever. . .

Men hvad har egentlig sat gang i denne udvikling?

Jo, det er sådan, at da skolerne blev bygget, var klasserne oprindeligt beregnet til max. 24 elever i hver klasse.

Det steg senere til 28.

Og siden midten af 80'erne har de studerende ført en hårdnakket kamp mod politikere, som gerne så at klasse-

Et ordsprog siger

Jeg tilhører jorden, - jorden tilhører ikke mig.

- Dette har den herskende retsorden under kapitalismen udvidet til en omfattende privatejendomsret, -vand, arbejdstid, og under trusler om bødestraf og tugthus, -ikke mindst ytringsfriheden.

At det var og er sådan, skyldes en påtvunget respekt og ydmyghed for et system, et stort flertal af befolkningen foragter.

- Dette kan overrendes, - og bliver det, - når dets legen kis-pus med folket støder dets tålmodighed, - og da vil dagen og vejen atter blive vor.

kvotienten steg yderligere. På det tidspunkt lykkedes det dem ikke at forhøje klassekvotienten, men først nu har de fået det realiseret i praksis.

At de først har fået det gennemført nu, hænger sammen med lærernes overenskomst 1999 (OK 99)

For to år siden demonstrerede tusinder af studerende mod nedskæringer og lærernes elendige overenskomst, som rent faktisk blev påtvunget lærerne, på trods af at 96% stemte nej.

Den tidligere overenskomst sørgede for, at der i praksis var et loft på 28 elever i hver klasse. Med OK99 blev dette fjernet, og det åbnede muligheden for, at der kunne puttes flere elever i de i forvejen overfyldte klasser.

Men OK 99 betød også forringelser på andre områder. Til at begynde med havde Amtrådsforeningen (ARF) planlagt totalt at fjerne lærernes forberedelsestid, men selv om dette blev forhindret, sørgede ARF for at 25% af forberedelsestiden blev fjernet.

Et andet og meget vigtigt område for studerende er de sociale arrangementer, som også er blevet forringet. Studieture, cafeer, fester og vigtigst af alt lektiehjælpen er blevet fjernet eller forkortet, alt afhængig af hvilken skole man går på.

Det er logik for spædbørn, at disse forringelser forværrer arbejdsmiljøet. Jo flere elever man stopper i en klasse, desto mindre tid har læreren til den enkelte elev. Det resulterer i mere tavleundervisning, og for de elever som i forvejen har svært ved at følge med, opstår der endnu hårdere betingelser.

Efter denne groteske udvikling har DGS taget et initiativ, og torsdag den 30 august nedlægger en række studerende landet over undervisningen (også de elever der på nuværende tidspunkt ikke er ramt) i protest mod forhøjede klassekvotienter og forringelser.

Elevernes krav må være:

Flere penge til skolerne, så klassekvotienten kommer ned på 20-24!

**Klasserne med flere end 28 elever skal have en ekstra lærer!
Nej til forringelser på skolerne!**

Özgür Serin
DKU - Odense

Strøtanker uge 35

Engang imellem kan jeg undre mig over, hvor gode vi mennesker er til at lukke øjnene for de kendsgerninger, vi ikke ønsker at se.

I hverdagen er der mange eksempler på små ting, der på en eller anden mystisk måde bliver overhørt og overset. Særligt i teenageårene udvikles en utrolig evne til at overse de praktiske gøremål, man forventes at kunne overkomme, som f.eks. at lægge det snavsede tøj i vaskekurven, at rydde køkkenbordet efter eftermiddagsmadderne, eller at fortælle hvem der har ringet. For ikke at tale om at huske sine nøgler. Nå, men de har jo også travlt med at leve. Til gengæld er de gode til at blive vrede, også over de store ting.

Når først familierne er stiftet har de fleste travlt med det. Der er også mange små og store ting, der bliver overset og overhørt. Ikke lige det, der har med dagligdagen at gøre, men det, der er lidt fjernt fra hverdagens strabadser med arbejde, madlavning og børnepasning. Alle har travlt. Det er jo ikke alt, man har tid og overskud til at sætte sig ind i, men der er tid nok til at finde det bedste tilbud på video'er, mobiltelefoner og alt det andet, der gør, at man har tid til at have travlt.

Senere, når børnene er flyttet fra reden, så har vi igen travlt med at leve, alt det vi ikke havde tid og råd til, mens børnene boede hjemme. I øvrigt er det vel de unge, der kommer til at leve i fremtidens verden, så det er vel dem, der skal indrette den, som de ønsker.

Jo, vi kender alle sammen til det. Når så ovenikøbet pressen gør det nemmere at undgå at få øje på, hvad der egentlig sker i verden i dag, så kræver det en ekstra indsats at finde ud af, hvad der sker.

Og som det værste, så har vi inderst inde frygten. Tænk hvis det er så slemt, som nogen hævder. Nå men de nogen er jo autonome, terrorister og kommunister, de kan umuligt have ret. På den måde bliver det lettere at benægte det, man ser med sine egne øjne.

Du sidder lige nu med et blad i hånden, der fortæller mange af de sammenhænge, vi er så gode til at lukke øjnene

for. Et blad der sætter nutidens historie i sammenhæng med datidens historie. Fascisme, racisme, zionisme, undertrykkelse, elendige levevilkår og overdådig rigdom er jo ikke nye begreber. Det er kun den udvendige form, der ændrer sig lidt.

Med Kommunistisk Politik og Netavisen har vi nogen rigtig gode redskaber til at gøre de store ting kendte for mange, så er det jeg spørger: Hvornår gjorde du sidste gang noget for at udbrede kendskabet til bladet og Netavisen? eller hvornår sendte du sidst en nyhed eller artikel? *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Fremtid i velfærd

De ældre misrøgtes og ydmyges. Daginstitutioner i flere af landets kommuner er overladt til ISS. Det er sundhedsfarligt at blive indlagt på hospitaler. De offentlige transportmidler – som ikke længere er offentligt ejet – kører som vinden blæser. I takt med forringelserne er der indført brugerbetaling på en lang række områder.

De eneste offentlige områder, der ikke bliver berørt er magthavernes væsentlige redskaber, eksempelvis deres undertrykkelsesapparat: Militær og politi. Magthavernes økonomiske omfordelingsredskab, skattevæsenet, får omlagt ressourcerne, så menigmands fradragsmuligheder bliver ”forenklet” (læs: *reduceret*), mens der ikke er tid til at kontrollere monopolernes regnskaber.

Privatiseringen har voldsom social slagside. De rige har adgang til privat-hospitaler, privatskoler osv. Arbejdende og arbejdsløse er hensat til en offentlig misrøgt på alle felter.

Den etablerede socialdemokratiske fagbevægelse har bistået denne udvikling med argumentet, at det er sundt med konkurrence. Det sunde ved konkurrencen er altid blevet aflæst på bundlinjen af regnskaberne. Profitten ved driften er det afgørende, og konsekvensen har brugerne og de ansatte betalt.

Leden ved privatisering og forringelse af den offentlige sektor i al almindelighed er voldsom. Skruen har fået nogle ekstra omdrejninger under de sidste ni års regering. SiDs forbundsledelse forsøger nu at komme det betrængte Socialdemokrati til undsætning med et forslag om en tænkepause i den fortsatte privatiseringsbølge.

Redningsplanken, udarbejdet som en rapport, bærer titlen: ”Fremtid i velfærd”. Rapporten tager afstand fra Venstres åbenlyse liberaliseringspolitik uden at nævne de sidste ni års regeringstiltag. For at understrege det

Leden ved privatisering og forringelse af den offentlige sektor er voldsom.

SiDs forbundsledelse forsøger nu at komme det betrængte Socialdemokrati til undsætning med et forslag om en tænkepause i den fortsatte privatiseringsbølge.

Faglig kommentar

uhyggelege for brugere af og ansatte i det offentlige har SiD suppleret rapporten med et uddybet kompendium om konsekvenserne fra privatisering i New Zealand. Hvorfor SiD har fundet det nødvendigt at foretage en ½ jordomrejse for at understøtte grusomhederne, står hen i det uvisse; men måske det hænger sammen med, at den lokale andedam stinker nok i forvejen.

Nyrup har sat privatiseringsrekord i sine 9 år. Det er her, at 49% af Post Danmarks aktier er solgt fra, at DSB-Gods er privatiseret. Det var socialdemokratiske trafikministre, der kørte Combus i sæk, og solgte selskabet for én krone til det britiske monopolselskab Arriva osv. osv.

Der var i Schlüters regeringstid i 80’erne, at bølgen tog fart i tråd med EFs almindelige strategi og diktater. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at fagbevægelsens ledere gav modstanderne begrænset mæle. Det er også et faktum, at de samme ledere – efter Nyrup var trådt til – stak kniven i ryggen på deres medlemmer, når de konfliktede for arbejdsplads og –forhold. Rengøringsdamerne på Rigshospitalet

kan huske det. RiBuschaufførerne og den omfangsrige solidaritetsbevægelse kan huske det.

Fremtid i velfærd tager sit afsæt i, at vi har lige adgang til uddannelse, lægehjælp – alle samfundets ydelser:

”Den lige adgang er et fundamentalt element ved den danske model, og det ligger dybt i danskernes bevidsthed, at sådan ønsker de det fremover”.

SiD har så enestående ret i, at ønsket, behovet og kravet er, at sådan skal det være.

Forbundet har lige så uret i, at det er den danske model. Den er afskaffet. Der eksisterer ingen lige adgang.

Fagbevægelsens ledere har faktisk egenhændigt spillet en afgørende rolle for at undergrave den lige ret til en værdig alderdom. Gennem de sidste 15 år har de ihærdigt arbejdet på opbygningen af arbejdsmarkedspensioner, hvis formuer de selv er med til at administrere og profitere af. Det er blot et faktum, at de arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere derved er overladt til en alderdom i yderste nød.

SiD spiller med deres forslag til en tænkepause forbundets sædvanlige rolle, som venstresocialdemokrater, der skal give ustabile vælgere i og omkring arbejderklassen et alibi for igen at stemme på Nyrup & Co. Den snarlige forbundskongres vil blive i samme sags tjeneste. Men det er for tykt.

En tænkepause få måneder før Nyrup er tvunget til at udskrive valg har til formål at gi’ Socialdemokratiet fire år mere; men det vil ikke løse elendighederne. Det vil Venstre og de åbent borgerlige heller ikke.

Det er op til arbejderklassens solidaritet og kampvilje i hele dens bredde at via protester, aktioner og enhed at gøre op med privatiseringsbølgen. *ff*